

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

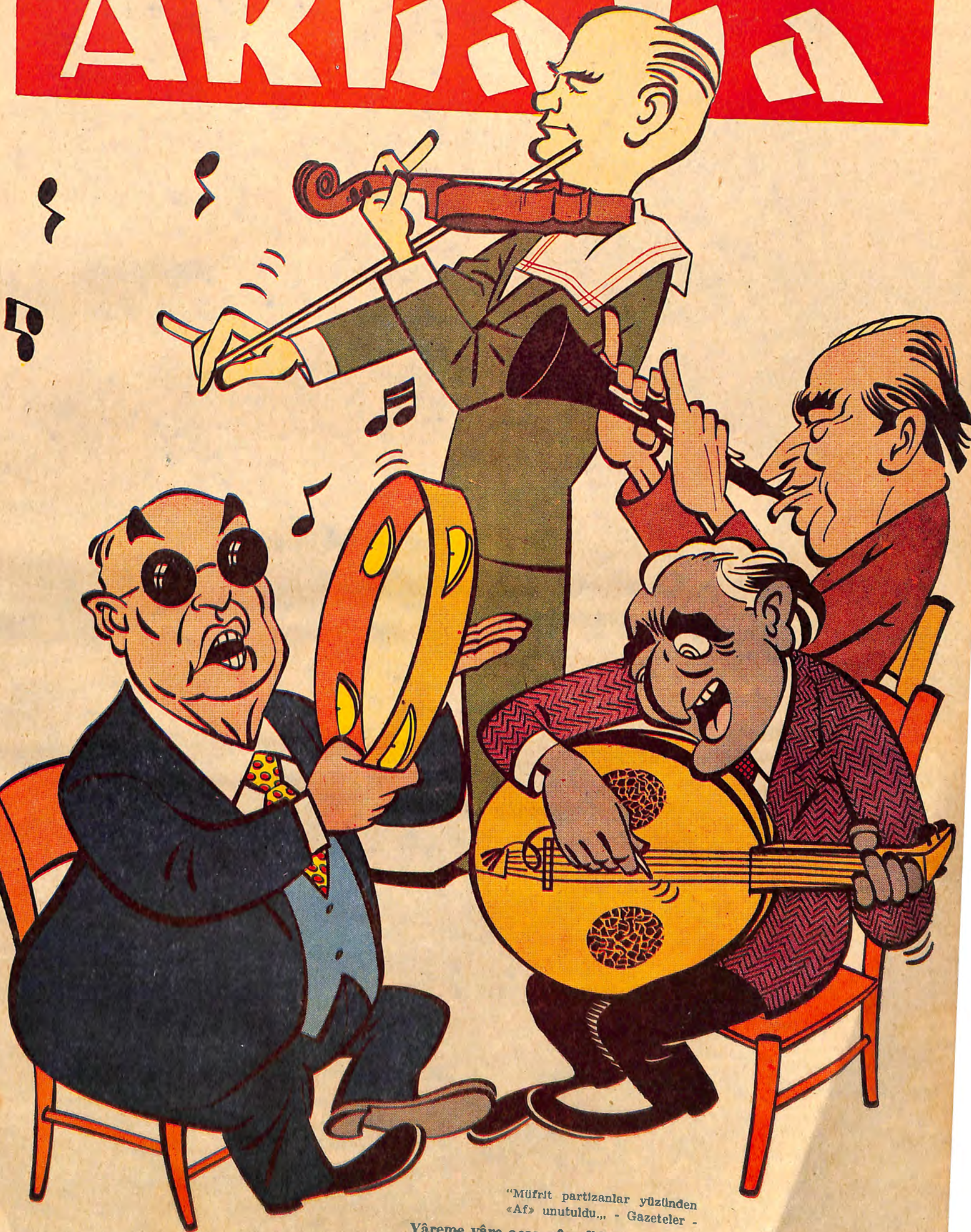
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

"Müfrit partizanlar yüzünden
«Af» unutuldu..." - Gazeteler -

Yâreme yâre açan yâr elidir,
Yâr elinden yüreğim yâreldir.

Yusuf Ziya Ortaç, Türk edebiyatına tek şiir kitabını verdi :

Şehir tiyatrosunda yıllarca oynanan ve filme alınan «Binnaz» isimli 3 perdelik manzum trajedi de bu kitabın içindedir.

Umum satış merkezi : BATEŞ
Bayilik teşkilatı: Aydınlık Han
Cağaloğlu — İSTANBUL

Bütün kitapçılarda arayınız.
Fiatı 5 lira.

AK. 100

BİR RÜZGÂR ESTİ!

- ★ Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri..
- ★ Binnaz isimli manzum trajedisi..
- ★ En iyi kâğıt, karton kapak, bes renkli kuse gömlek, iplik dikiş.
- ★ Fiatı 5 lira.

Satışa çıktı.

AK. 101

8/2

Derman - İzmir

AKBABA

Kültür Yarışması :

Bu Kış seyrettığınız piyesler-
den hangisini beğendiniz?

**KUPON: 2
PIYES**

Kuponsuz cevaplar
yarışmaya giremez.

AK. 103

Akbaba

İnönü'nün Utancı!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat Ilgaz,
İlhan Selçuk, Selâmi Yur-
datap, Hüseyin Korkmaz-
gil, Burhan Esen, Yaşar
Özen, Kenan Akıncı, Ba-
ha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Nihar Tüblek, Cafer
Zorlu, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu, Şadi
Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi isten-
en abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santim 20 li-
ra, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 48
28 Haziran 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir

S AYIN İnönü, üzerinden yıllar
geçmiş eski bir duygusunu a-
çıkladı. Bunu, kendi kelime-
leriyle tekrarlayım:

«— Tek partinin en çalılımlı za-
manlarında, bedevî hayatı yaşayan
komşularımız seçim üstüne seçim
yaparken ben odamda utancımın
duvarlara bakamazdım.»

Bu komşuların kimler olduğunu
anlamak için haritaya bakmanıza
bile lüzum yoktur. Acaba, muhterem
İsmet Paşamız, kendisini duvarlara
bakamayacak kadar utandıran o be-
devî komşuların bugünkü durum-
ları karşısında ne düşünüyorlar?..
Hâlâ yüreklerinde ezgin bir utanç
duygusu var mı?.. Yoksa büyük
İnönü'müz o günkü haksız utanç-
larından mı utaniyorlar bugün?..

İnönü'nün utanç duyduğu günler,
Türkiye'nin altın çağıdır: İmreni-
len komşular bedevî hayatı sürer-
ken, biz, iç ve dış yapımla batıya
yönelmiştik: Köy Enstitülerimizle,
Halkevlerimizle, Sanat Okullarımız-
la. Devlet Tiyatromuzla, Operamız-
la her, her, her şeyimizle... Kadın,
yüzünü ışığa açmıştı. Şimdi, Tak-
sim anıtının etrafında uçan irtica
yarasası kara çarşaf, en kuytu so-
kaklarda bile görünmez olmuştu ar-
tık Şapkamızdan harfimize kadar

yeni bir gidişin içindeydik. Medeni-
yet ailesi arasında itibarımız, her
sabah doğan güne artıyordu. Çağ-
daş anlamla batılı millet oluyor-
duk...

Bu oluşta, Atatürk'ten sonra en
büyük şeref payı elbet İsmet Paşa-
nındır.

Hayretler içindeyim doğrusu: Bu
muydu sayın İnönü'yü utandıran?..

Şimdi, onyediyıldır, o utançla öz-
ledikleri hayatın içindeyiz...

Bu onyediyılın kısa bir panora-
masını çizelim mi?..

Köy Enstitülerinin yerini İmam

Hatip Mektepleri almıştır. Alfabenin
yerini elifba almıştır. Köy öğretme-
ninin yerini köy yobazı almıştır.
Halkevlerinin yerini mahalle kahve-
leri almıştır. Erkek çocukların traş-
lı kafalarında siyah takke, ak yüz-
lerinde kara sakal var. Kadın, gü-
neşe yine peçe altından bakıyor.

Tarla sürülmez olmuş, şehirler
çift bozanlarla dolmuştur. Ankara,
İstanbul, İzmir, Adana, gecekondu-
ların ateş çenberi içinde... Bütçe a-
çığımızdan buğday açığımıza kadar,
millî bünyemizin perişan çıplaklığı-
nı yabancı yardımlarla kapatmaya
çalışıyoruz!

Bu onyediyıl da qlimize geçen
milyarlardan ne kaldı?.. Nasırlı a-
vuçlarımızdaki borç senetlerinden
ve tasarruf bonolarından başka?..

14 Mayıs 1950 seçimleri, bu utan-
cını getirdiği ilk zaferdir. 27 Mayıs
1960 ihtilâli de son zafer!

Yassıada, Kayseri Cezaevi, Ada-
let Partisi, işlemiyen koalisyon, on
dörtler, yirmi üçler, yüz kırk yedi-
ler... Hepsî, hepsi, hepsi, o mahcup
özleyişin sonuçları...

Sayın İnönü'müz! Eşsiz İnönü-
müz! Hiç eksilmeyen büyük saygı-
la soruyorum size: Nasıl, artık o-
danızın duvarlarına içinizdeki o eski
utancı atarak, rahat rahat bakabili-
yor musunuz?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

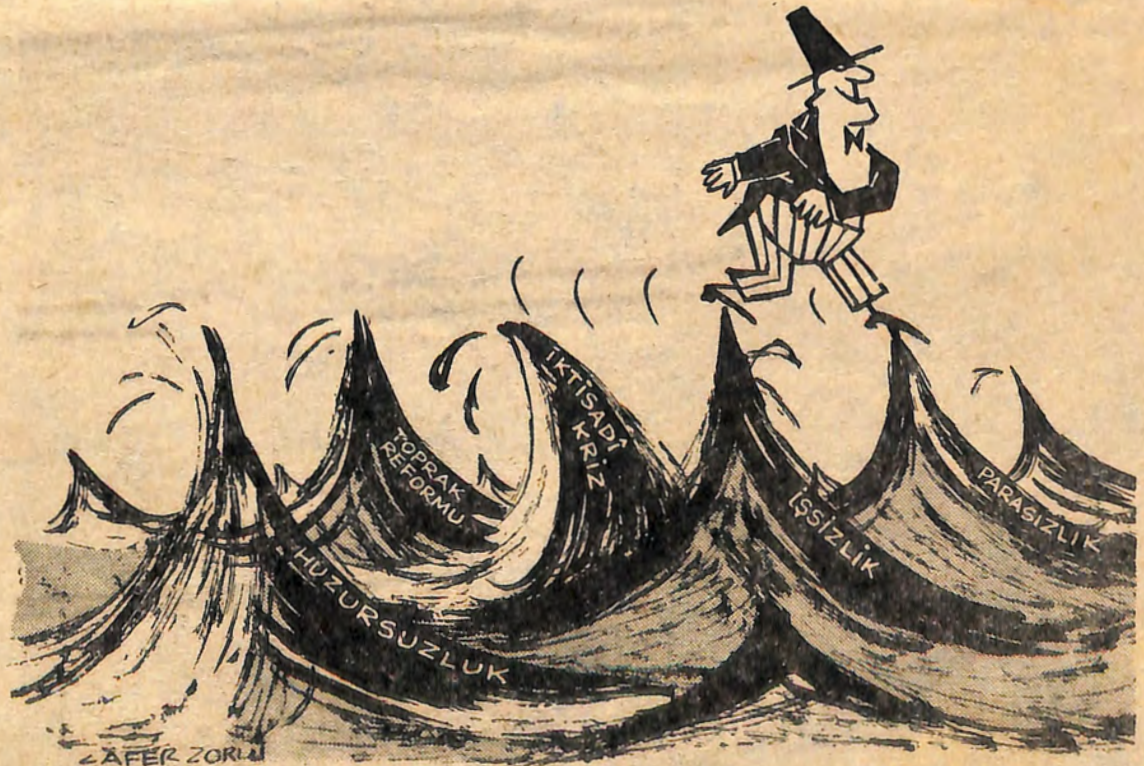
Nihat Su!

Etti, ediyor, edecek derken,
Devlet Bakanı Nihat Su, geçen
hafta A.P. den istifa etti. Hem
de grup toplantısında geriye çı-
karak.. Hem de «Hem ağlarım,
hem giderim» diyen gelin gibi
ağlaya ağlaya!..

Sonra ne olmuş?..

Sonra efendim, Gümüşpala'nın
öpmüş elini, ve yine ağlaya ağ-
laya almış istifasını geriye!

Artık bu kadar gözyaşından
sonra, sayın Nihat Su'ya yapa-
cak bir iş kalıyor: Soyadını
«Su» dan «Sulu» ya çevirmek!

Dalga geçen adam!

Sağlık Raporu

HASTA, ağır ağır merdivenleri çıktı. İztiraptan yüzünü buruşturmuştu. Titreyen parmaklarıyla kapının ziline dokundu. Güler yüzlü bir hemşire kapıyı açtı:

— Buyursunlar efendim...
— Tohtur beyler burda mı?..
— İçerideler efendim... Muayene ye mi geldiniz?..

— He ye...
— Haber vereyim kendilerine... Randevunuz var mıydı?..

— Ne rantefusundan konuşuyon sen?.. Tohturların vazfesi sırf bana bakmak...

— Peki öyleyse, haber vereyim kendilerine... İsminiz neydi?..

— Benim ismim Adalet Partisi...
— Haaaa, tabii efendim... Onlar da esasen sizi bekliyorlardı. Buyurun, içeriye girin...

Hemşire, camlı bir kapıyı açıp hastayı içeriye buyur etti. Adam şaşkın halde, odadan içeriye girdi. Masanın ucunda, gözlüklü başhekim oturuyordu. Onun iki yanında iki kişi daha vardı. Onlar da beyaz gömlek giymişlerdi.

Hasta, odadakilere başıyla selâm verdi. Başhekim onu gülümsiyerek karşıladı:

— Hoş geldiniz beyfendi... Geçmiş olsun... Bir rahatsızlık geçirdiğinizi öğrendik. Buyurun, şu iskemleye oturun...

— Allaha emanet ol tohtur bey...

— Efendim, son zamanlarda bazı krizler geçirdiğinizi, bir türlü huzura kavuşamadığınızı, geceleri uyku uyuyamadığınızı, asabi buhranlara tutulduğunuzu bize bildirdiler. Yani bizler, zâtîâlinizi iyileştirmek maksadiyle kurulmuş tedavi komisyonuyuz. Sizi muayene ve tedavi ederek şifaya kavuşturabilirsek, memlekete büyük bir hizmette bulunmuş olacağız. Zâtîâliniz gibi değerli bir memleket evlâdını, böyle muhtarıp, çalışamaz, iş göremez durumda bırakmak, elbette bizleri de çok üzüyor. Size elimizden gelen her yardımı yapmaya hazırız... Bize, biraz şikâyetlerinizden bahseder misiniz? Bu huzursuzluğunuz neden ileri geliyor acaba?..

— Vallaha tohtur beyciğim, şikâyatım bi dene değel ki... Her bir yanımda sızlıyor. Atışım çok yüksek.. Midemde hazımsızlık var. Bebreklerim sıkışmış da, üzerinize şifalık, ıdrarımı eyicene yapamıyorum. İştahım çok, ne bilsam yiyeceğim, em-

me yidirmiyorlar... Ayırcana yürek üzüntüsü de var. Emmim, eniştem, gardaşım, bacanağım, ailem, pedirim, gayınpedirim hepisi mapusa düştüler, Gayseri mapusanesinde yatıyorlar. Onların üzüntüsü de üstüne bindirincek, insanda mecal mı gahr?..

— Ailece mapusa düştünüz demek?.. Peki onların suçu nedir?..

— Sen onlarda suç mu aran?.. Adam döğmek, adama söğmek, öldürmek, hepisi var... Emme en ziyadesi mideden geliyor. Çok yidikleri için mide fesadına dutuldular...

Başhekim, başıyla tasdik etti:

— Evet, bizim memlekette maa-lesef öyle oluyor efendim... Bu kadar yemiye bünyenin tahammülü yoktur. Neyse, siz şimdi kendi şikâyetinizden bahsedin bakalım.

— Tohturcuğum. Ben hastalandım... Hastahğım da ufak tefek hastalıklardan değel haaaa!.. Tem-si yimeğimi yidim... Garnımın içerisinde bir hırıltıdır başlıyor. Hırıltıya boş virip daha da yimek istiyom. Bizim Halk Partisi diyerekten bir argadaş var. «Duuuur» dey-or, «ıştahın var, ağnadık emme, o gadarı dokunur» dey-or... Sonracı-

ğama garnımda hırıltılar başladıktan kelli bulantı da başlıyor. Üzerinize âfiyet, gabız olduğum için dışarı da çıkamıyom... Ondand sonracığma gafamın orta yerinde bir sızlama var.. Sankim, gafamın içerisinde bir dene gramofon pilâğı goymuşlar, çalar da çalar... Bu pilâk 27 Mayıs deydi dut-turmuş, çaldıkça üzerime efkâr basıyor... Şeytan dey-or ki «Dut şu pilâğ. da, vur yere, parça parça it» dey-or... Sonracığma, içerimde solu-canlar var, güççük gurtlar var, gı-pırdanıp rahat virmeyor insana.. Artık bu işin bir çaresini bulun siz.. Elinize teslimim...

Masada oturanlardan sarışın hekim ayağa kalktı. Hastaya işaret ederek:

— Şu divanın üstüne biraz uzanın mısınız?.. dedi... Sizi iyi bir muayeneden geçirelim. Sonra röntgeninizi alalım... Sonra bir de kan tahlili yapalım... Kesin bir karara ancak o zaman varabiliriz...

Hasta ilkin ceketini, sonra gömleğini, sırasıyla pantolonunu, iç çamaşırlarını çıkardı. Boylu boyunca sedirin üzerine uzandı. Profesör Vardar onu uzun uzun muayene etti, bu muayene yarım saatten fazla sürdü. Doktor arasına konuşuyordu:

— Nefes alın... Nefesinizi tutun... Alın... Tutun...

Hasta arada bir inliyordu. Bazen yüzünü buruşturuyor, bazan dizlerini, belini tutuyordu:

— Aaaaah ah, diye bir daha inledi. Bu illet benim üzerime, hep o argadaşın sebebine geldi. Halk Partisi denen argadaşım... Ev sahibi «İkiniz de bir evin içinde oturacaksınız» dedi. Emme geçinebilirsen geçin. Her seferinde mızımlık idiyor. Gayrı, ne ideceğimi ben de şaşırdım...

Muayene bittikten sonra, hasta tekrar giyindi. Bu sefer hekimler onu röntgen odasına soktular... Orada iç organlarının filmleri çekildi. Sonra asabi muayeneden geçirildi. Sonra kanı alınıp tahlile gönderildi. Sonra Elektrosu çekildi. Akşam hava kararırken bütün muayeneler tamamlanmıştı.

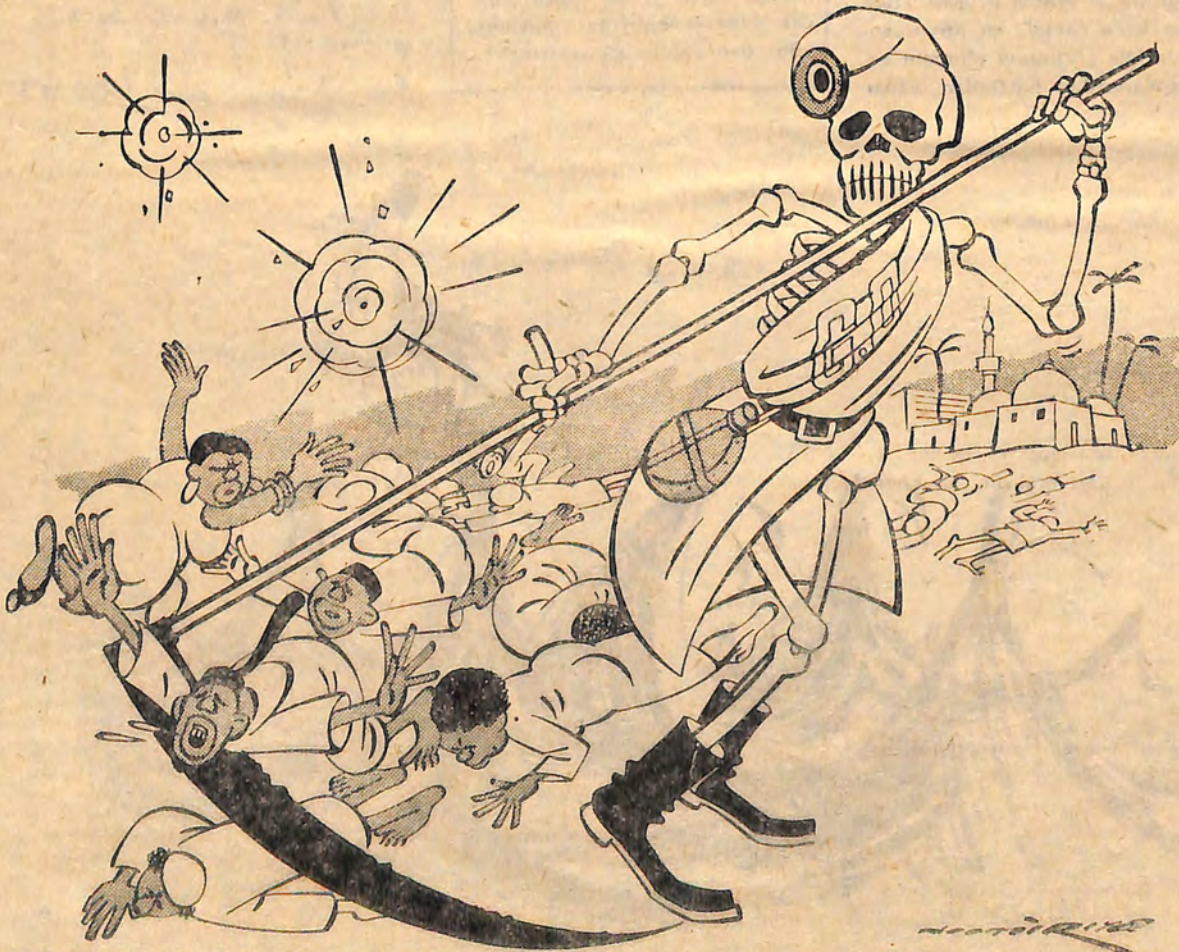
Her şey bittikten sonra hasta, doktorların ne diyeceğini merakla bekliyordu. Başhekim konuştu:

— Beyfendi, dedi, esaslı bir rahatsızlık geçirdiğinizi anlaşıyor. Eğer aynı yolda devam ederseniz iyileşmeniz de hayli güç... O bakımdan sizi, alışmadığınız bir rejime sokacağız...

— Vallaha tohtur bey, ben demok-rasiden başka rejimin içinde heç yaşayamam...

— Yooook, size başka bir rejim

Gizli ordu anlaşmayı tanımıyor. (Gazeteler)

Gizli ordu — Burası bizim «ceza yeri» mizdir!

Köşe kapmaca!

lâzım. Ancak o rejim sayesinde yo-
la girebilirsiniz...

— Ne rejimiymiş bu?..

— Bir defa, önünüze ne gelirse
mideye indirmek yok... Hafif şey-
ler yiyeceksiniz.. Üzüntüyü kesin o-
larak terkedeceksiniz... Mapustaki
akrabalarınızın arkasından ah vah
edecek olursanız, bu ruhi sarsıntıyı
gidermek için sizi de oraya gönder-
mek gerekecek... Mutlak olarak di-
mağı bir huzura muhtaçsınız. Arka-
dasınız olan Halk Partisiyle tepiş-
mek yerine, onunla iyi geçinmenin
yolla mı aramalısınız. Arada bir
müşhil alıp içinizi temizliyeceksi-
niz Küçük solucanlar ve kurtlar i-
çin şimdi biz bir ilaç yazacağız...
Yemeklerden sonra onu içersiniz...

Başhekim, hastaya dört tertip i-
laç yazdı Reçeteyi uzatırken:

— Tavsiyelerimize harfiyen ri-
ayet etmeniz gerekiyor, dedi. Aksi
halde, ileride daha vahim neticeler-
le karşılaşabilirsiniz. Hattâ şunu da
ilâve edeyim ki, hayatınız bile teh-
likeye girebilir.. Biz sizin sağlık du-
rumunuzu bildiren raporu tanzim
edip; Genel Merkezimize yollarız.
Simdilik size kısa zamanda şifalar
dileriz...

Hasta epice korkuya kapılmıştı.
Ama söylenenleri yapmaktan başka
çaresi yoktu. Doktorların ellerini
ayrı ayrı öperek odadan çıktı. Ada-
let Partisini tedavi maksadıyla top-
lanan komisyon da, o dışarı çık-
tıktan sonra oturup sağlık raporunu
yazmaya başladı:

RAPOR

Adalet Partisini tedavi maksa-
dıyla kurulan Komisyonumuz Pro-
fesör Dr. Cevat Kalender, Prof. Dr.
Halit Karadumanlı ve Prof. Dr.
Tahsin Zokacıoğlu'nun iştirakiyle
ilk toplantısını yapmış ve Adalet
Partisi adındaki hastanın durumunu
tedkik etmiştir. Hastanın Rad-
yografik, Elektrokardiyoğrafik, A-
nalitik incelemeleriyle birlikte ya-
pılan dahili, asabi muayene ve etüd-
leri sonunda aşağıdaki karara ve-
rilmiştir:

İştahlı olduğu halde yemek yedi-
rilmediğinden şikâyetçi olan hasta,
ateşinin yükseldiğini, iç organları-
nın tamamen bozuk olduğunu, ifa-
fade etmiştir. Ezciümle yapılan mu-
ayenesinde karaciğer ve hazım ci-
hazlarının fonksiyonlarını lâyikiyle
yapmadıkları, kalp atışlarının gay-
ri muntazam olduğu, bunun da ta-
şikardik sebeplere ilâveten kanda-
ki koagülasyon zamanının son dere-
ce düşük olmasından ileri geldiği,
protrombineminin her an bir trom-
boz yapabilmesinin imkân dahilinde
bulunduğu, koroner yetmezliğine
zamimeten basiret yetmezliğinin de
had safhada olduğu, ruhi ve asabi
depresyonların, bir hâdisenin vücu-
dine bağlı olarak Reaktif psikonev-
roz mahiyetinde belirdiği, hasta-
nın, akrabalarının hâlisten bulunma-
sından ötürü devamlı bir halüsinas-
yon içinde yaşadığı, asabi, ruhi ve
organik mahiyette tecelli eden bu
ârizaların, hastanın bünyesinde ve-

Lokantada iki kişi!

PARİS'in ışıkları çisentili bir hava içinde buğulu buğulu ya-
mıyor. Akşam yemeğini Le Colisée'de yiyeceğiz. Bu Champs-
Elysee'deki sıra kahveler ve lokantalardan biridir. Galiba
en büyüğü, en sıkı, en güzeli... Giriş, cadde üstü masalar, san-
dalyelerdir. Ama tertemiz masalar ve insanı «haydi, kalk» diye
dürtülmeyen rahat sandalyeler. Her müşteri, yalnız kendi dünya-
sındadır burada: ya karisiyle, ya metresiyle, ya sevgiliyle, ya
birkaç dostu ile... Kimse kimseyi göz hapsine almaz. Hiç kim-
senin dikkati başkasının tabağında, kadehinde ve kadiminde de-
ğildir.. Üç şey bulamazsınız: Yüksek sesle konuşma, hoparlör,
dilenci...

İçerisi kahve ve lokantadır: Birinci salon kahve, üç basa-
makla çıkılan ikinci salon lokanta... Bunun bir de asma katı
ve bodrum katı var. Biz, bodruma indik: Fransız zevkinin çiz-
diği resimler, oymalar ve ışıklar içinde...

Şef, güzel bir yer gösterdi, oturduk. Kadın, ipek ve elmas pı-
rlantaları içinde salon...

Sağımızdaki masaya bir yalnız adam geldi: Uzun boylu, sol
kaşı sağ kaşından daha kalkık, kara bıyıklı, yakasında beyaz
karanfil... Bir İngilizdi galiba.

Garsona, üç sipariş verdi: Somon füme, hıyar ve domates
salatası, şarap...

Somon füme'yi ben de pek severim: Havyar gibi bir balık-
tır bu... Listeye baktım: Yirmi frank... Yani altmış lira!... O ye-
di, ben seyrettim: Çok lezzetliydi vallahi, yüzünden belli heri-
fin!

Açtırdığı şaraba baktım, vay, vay, vay, vaaay; İçki kartında
25 frank.... Yetmiş beş lira!

Sonra... - evet, o gece eğlencemiz yalnız adamın lokanta
hesabını tutmak oldu bizim! - sonra, bir arpej getirtti... Salça-
sına bulayarak eliyle yedi kuşkonmazları... Arkasından tatlı,
süzme kahve ve üstüste iki kadeh konyak!

Ceketinin üst cebinden çıkardığı pura bıyıklarının arasında,
keyfi pupayelken, tabağa bıraktığı paraya baktım: Bir aylık
öğretmen maaşı!

Solumuzdaki masaya da bir yalnız adam geldi. O, züğürt...
Züğürt ama, şarabını getirtti yine: Yalnız kapalı şişe değil, açık
sürahi...

Şaka meraklısıydı galiba... Garsona sordu:

— Hangi yılın şarabı bu?..

Yıl, pahalı şarapların üstünde yazar: Tozlar arasında kay-
bolmuş rakamlarla...

Bunu sorarken bana bakıyor ve gülmüseyerek göz kırpyordu.

Eh, biz de şarabın ve şakanın acemisi olmadığımızı ispat et-
mek istedik:

— Yılını değil, dedik, ayını sorunuz!

Herif bir anda öğretmen ciddiliği takınarak:

— «Şarapta mühim olan ay değil, yıllardır!» demesin mi?..

Paris'te bir nükte yapalım dedik, felek karşımıza bir enayi
çıkardı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

rem gibi bir tehlike yaratabileceği-
nin de tabii bulunduğu, bu bakı-
dan mumaillyhin hayatta kalması
isteniyorsa, şedit müşhiller yoluyla
iç bünyesini temizledikten sonra
kendisini sıkı bir rejime tâbi tut-
manın gerekli olduğu, aksi halde

çeşitli hastahklarını başka kimsele-
re de bulaştırarak memleket için
zararlı hale geleceği kanaatine va-
rılarak işbu rapor tanzim edilmiş-
tir.

Adnan VELİ

KADINLI erkekli kalabalığıyla omuz omuza kaldırımları, taksi, hususi, dolmuş, otobüs, trolleybüsleri, sık sık sert sert, şimşek gibi çakıçakıveren trafik polisi düdükleleriyle İstiklâl Caddesi bu gece de bir çok gecelerden önceki gibi.

Vakit henüz ilk akşam.

Bizim Hollut ya da Sine-Sita demek olan Hava sokağı, Yeşilçam sokağı, Küçükbayram sokağı'ndaki filmci yazıhanelerine uğramış, bu sokaklardaki artist, figüran kahvelerinde çene çalmış, Anadolu paşajındaki Mehdi baba'da orta şekerli mi içmişim. Mehdi babanın filmci, rejisör, da a çok da artist adaylarıyla tavra, kâğıt meraklılarının uğrak yeridir. Dosttur her şeyden önce Mehdi baba, arkadaş-tır, ahbaptır. Sultan Hamit zamanında kahvecilik yapmış olmasına karşılık, hâlâ dinç, hâlâ pire gibidir. Şakanın bini bir paraya gider onun kahvesinde.

— Mene bah!
— Baktım Mehdi baba.
— Seni filanca aradı.
— Sağ ol Mehdi baba.
— Vay sen de sağ olası gözüm..

Evet, Beyoğlu kımıl kımıl, Beyoğlu civıl civıl ama, sabah Beyoğlu, öğle Beyoğlu, akşam Beyoğlu. Ne demiş Arnavut: «Pırrasa olsa yemem!»

Sabah, öğle, akşam ve her gün oldu mu, gezdiğin yer Beyoğlu da olsa bıkılıyor. Eh bunun adı üs-

Orhan Kemal AKBABA'da

★ Akbaba yazı ailesi yeni bir imza kazandı: Orhan Kemal.

★ Orhan Kemal'i okuyucularımıza yeniden tanıttacak çizgi: O, romanları, hikâyeleri, elden ele, dilden dile dolaşan en ünlü, en sevilmemiş bir yazarımızdır.

★ Orhan Kemal, bu sayıdan başlayarak sizlere bir süre «İstanbul'dan Çizgiler» başlığı altında şehirden portreler çezecek, yeni bir mizah çeşnisi verecektir.

tünde: İstanbul. Beyoğlundan bıktınsa seni oyalayacak yer mi yok? Atla vapura, Boğaza açıl. Sağlı sollu iskeleler. Bebek, Kuzguncuk, Sarıyer, Yeniköy, Kavaklara kadar git. Canının istediğinde in, cebinle aran iyiyse, gir bir balık lokantasına, taze balık, buzdolabında soğuktan şişesi duman duman terlemiş rakı, ya da şarabını al önüne...

Hayır, hiçbirini çekmedi. Aksaray çekti beni gene.

Tepebaşı. Tepebaşı ya, akşamın saat beşinden itibaren vasıta derdi

şahlanır İstanbul'da. Gene öyle. Otobüsler tıklım tıklım, dolmuşlar öyle. Şöförler insanın yüzüne bile bakmıyorlar.

— Aksaray!

Varak-ı mühr-i vefa. Kim okur, kim dinler. Dolmuşlar sağlı sollu gelip gelip geçiyor. Dikkat ediyorun, hemen hepsinin arka kısımları dörder kişi.

— Aksaray be yahu!

Yarım saat mı, bir saat mı bekledikten sonra, boyaları döktük, siyah bir araba durdu:

— Evet Aksaray. Atla!

Atladım atlamadım, arkada trafik polislerinin düdükleleri: Fırrrr, fırrrrr. İster misin adamcağızı durdurup yirmi beş lira yazıversinler? Bereket kazasız belâsız atlattık. Kazasız belâsız, çünkü bu saatlerde «Fırrr, fırrrr!» ların hiç şakası yoktur. Geliverir, ver ehliyyetini. Aman zaman, ver ver ver. Şöför istemiye istemiye verir, sonra da müşterinin çekeceği vardır yol boyunca öfkeli şöfürden.

Dolmuşumuz dolmuşlar zinciri içinde aşağılara kayıyor. Sağda asagılarda Kasımpaşa ışık ışık serilmiş. Dolmuşumuzun içi alaca karanlık. Yol boyunca şıp şıp şıp geçen elektrikliğin alâmları ışıklarıyla aydınlanıp kararan, tekrar aydınlanan, tekrar kararan yüzler, müşteri yüzleri. Solumda iki kişi eski günlerden konuşuyorlar. Tam da üzerlerine gelmişim. Arada ışıyıp sönen yüzlerden birinin burnu

kocaman, kravatı da yumruk gibi. Böylelerine eskiden «Devri-Hamidi'den müdevver», ya da «İttihatçı» falan derlerdi. İttihatçılar hâlâ varsa da, «Devri-Hamidi'den müdevver» i pek kalmadı. Mehdi Baba müstesna. O devirleri anlatan hikâyelerden hatırladığıma göre, o tiplerden pek çoğu «Ehli-dil» olur, «İdareci-kelâm etmesini» bilir, «Der-yâ-dil» dir falan ama, yeri de geldi mi, kolalı yakayı, kravatı atıp, tulum sandığının altına da giriverirlermiş.

Bana bunları düşündüren yanımdaki müşterilerin konuşmalarına bakıyorum, anlattıkları şeylerin sınırı pek pek müteakeden öte değil. Biri bir ara hasretle bir dört-lük attı ortaya:

O kadar saf ve elezdirdi ki rakım, İki zıkkımlarım bir satarım. Bunu takdir ile nüş eyleyenin Canının üstüne canlar katarım!

Öteki derin bir iç geçirdikten sonra:

— Evet, dedi, evet. Cânım Baküs rakıları... Üzümlü Kızı rakıları!.. Şişelerinin bandrolları üzerinde böyle yazardı, değil mi?

— Kaldır ayağını, üstüne bastın!
— Baküs, Üzümlü, İstafillina...
— Altınbaş? Altınbaş? Altınbaş'a ne buyurur?

— Canım ne uzağa gidiyorsun? Dokuzyüz otuz altı, otuz yedilerin Kükdokuzluk'larının nesi vardı?

— Doğru, doğru ya, şu sıra rakılar düzeldi gibi geliyor bana!

— Bana da öyle geliyor. Eski rakılar insanın gırtlakını jilet gibi parçalayıp geçirdi. Birinde betona döktüm, çaldım kibriti de cezalet, ispiroto gibi...

— Yandı değil mi?
— Yandı, kahve bile pişirdimdi..
— Onu bunu kırarak, bu yakın-larda bir YENİ RAKI geçti elime, kaymak mübarek, kaymak!

Şöför yarım sağla söze karıştı:
— Jelâtin kâğıdına mı sarılıydı?
— Tamam. Şişeyi tek başıma devirdim de sabahleyin uyanınca ne baş ağrısı, ne mide... Pekli evlât, neden jelâtin kâğıdına sarılmıştı o?
Şöför hemen cevaplamadı. Neden sonra:

— O rakılar dışarıya ihraç edilen rakılardan!
— Yâni?

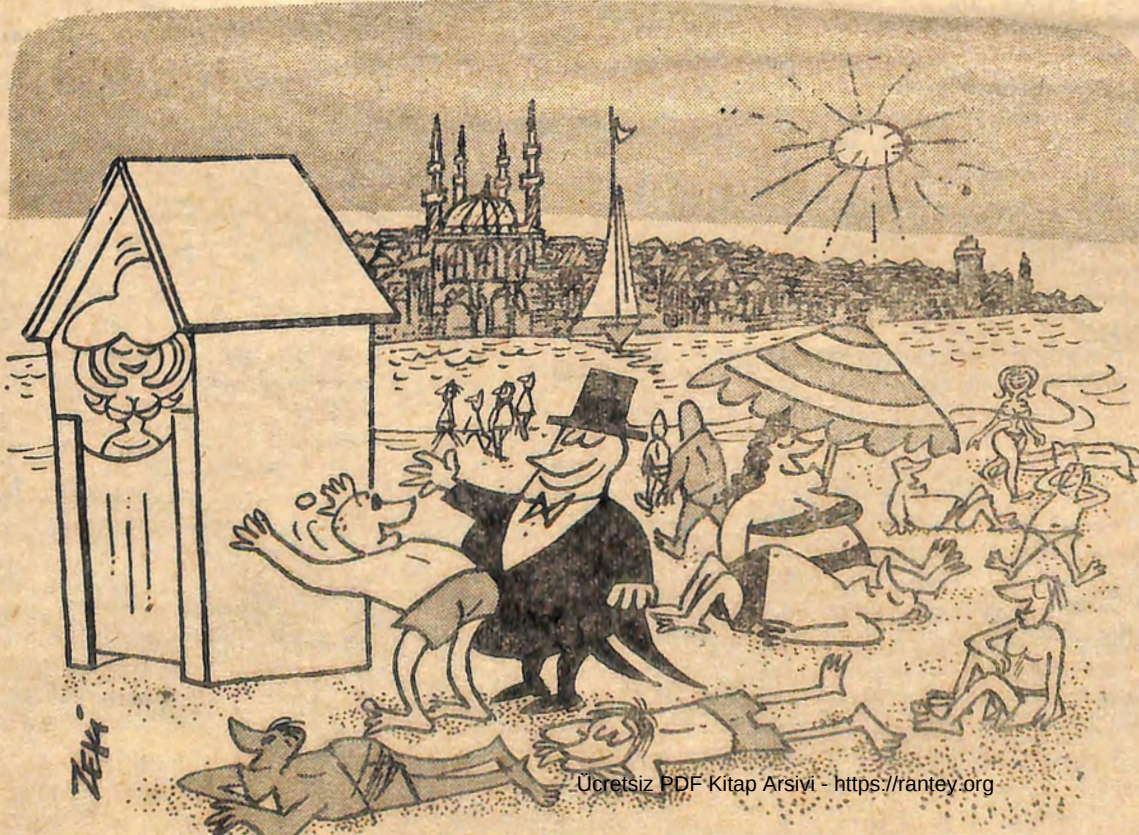
— Yani değil, Apostol!..
Koyu, kopkoyu bir sessizlik oldu. Sonra gene çenceler açıldı. Koca burunlu lâfı gargaraya getirmek için olacak:

— İç bade, güzel sev var ise akl-ü şuurun! dedi.

Şöför direksiyondan sinirli sinirli düzeltti:

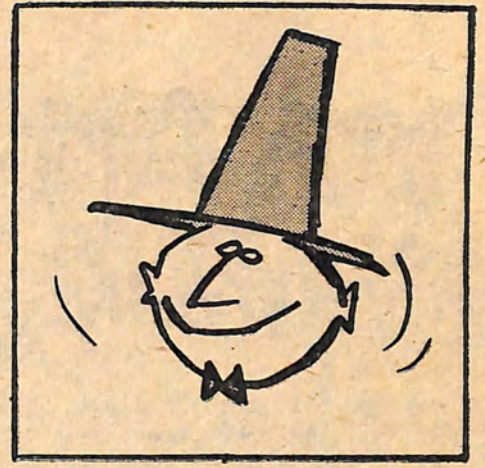
— Akl şuurun değil bey baba...
— Ya?
— Mangırın mangırın!

Unkapanından Zeyrekten, Sarayhaneden ver elini Aksaray!

SAFER ZORLU

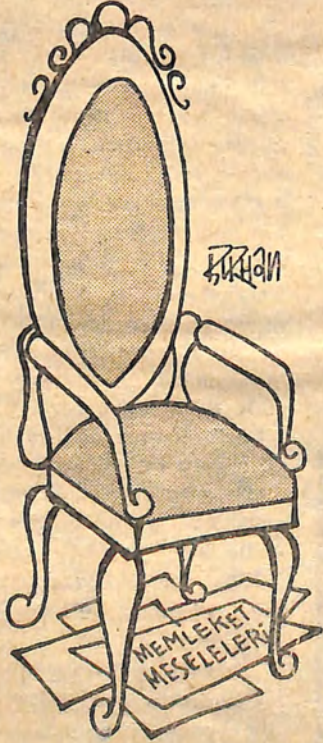
Tencere yuvarlandı Kapağını buldu!

Ankara'da 10 Gün

BEN Ankara'ya gittiğim gün, hükümet istifa etmişti. Uğuruma mı verirsiniz bunu, uğursuzluğuma mı? Ben yorumlayamıyorum bir türlü!

İstifanın ertesi günü, başkanları, A.P. milletvekillerini grup toplantısına davet etmiş. Kürsülerde vatan, memleket nutukları atan milletvekillerinden bir çoğunu koydunsa bul. «Selâmet derkenârest» deyip, bir «semt-i meçhule» yelken açmışlar.

MECLİS koridorlarındaki rahat koltuklarda bir gazeteci arkadaşla oturuyoruz. Bana:

Hasıraltı!

— Yahu, dedi, sana İstanbul'a mektup yazacaktım. Neden orada oturup nükte yapacağım diye beynini cendereye koyup sıkıyorsun. Gel Ankara'ya, Meclisin kulislerinde şöyle bir dolaş, bir iki milletvekilinin sakalının altından geç, görüşmeleri izle ve kendinden bir şey katmaksızın, duyduğunu, gördüğünü Akba-ba'ya yaz. Bak okuyucu nasıl keyiflenecek, nasıl kıkır kıkır gülecektir.

EVET, Meclis bir âlem. Bacağını bacağının üstüne atmış, hafifçe de yanlayıp kaykılmış oturan arkadaşımın yanındaki boş koltuğa, elinde çantası, taşra tüccarı kılıklı bir kişi gelip oturdu. Arkadaşım, belli belirsiz bir baş savuşturmasıyla selâmladı onu.

— Kimdir? diye sordum.

— Milletvekili, dedi. Ve ekledi: Beni de milletvekili sanıyor. Hayal kırıklığına uğramasın diye bozuyorum...

GENE arkadaşım anlatıyor: Bir gün partilerden birinin grup toplantısına girmiş ve sıralardan birisine oturmuş. Kimse kimseyi tanımadığı için, yanındaki milletvekili «hoş geldiniz» demiş kendisine. Birlikte parmak kaldırıp oy vermişler. Birlikte alkış tutmuşlar. Ve birlikte de dışarıya çıkmışlar.

Sol tarafında oturan taşra tüccarı kılıklı milletvekilini işaret edip:

— İşte bu o! dedi. Çalışma arkadaşım, oy'daşım, alkışdaşım!

MECLİS koridorlarında gazeteci milletvekili Gökhan Evliyaoğlu'nu gördüm. Bana:

— Nedir senin o yazıların?.. Yakışır mı sana? diye sitem etti. — Ne varmış yazılarımda? dedim.

Üstat birden bakanlaşıverdi:

— Onu gel de bana sor... Seni bazı çevrelerde savunmak için ne zorluklar çekiyorum...

Kendisini, kendi partisini (şimdi kendi partisi var mı?.. O da belli değil ya!) savunmaktan vakit bulup bir de beni savunuşuna şaşıtm doğrusu... Üstat, Basın - Yayın - Turizm Bakanı değil, vallahi tam Savunma Bakanı olacak adam!

O GÜN A.P. merkez idare kurulu uzun bir tebliğ yayınlamıştı. Muhabir arkadaşlardan birisi, Afyon milletvekili Halûk Nurbaki ile sohbet etmekte olan gazeteci topluluğuna yanaşıp:

— Arkadaşlar, dedi, A.P. bir tebliğ yayınlamış, ama çok uzun. Gidip yukarıya alabilirsiniz.

İçimizden birisi:

— Eyvah, özet çıkarmak için kimbilir ne kadar zamanımızı alacak, diye yakındı.

Cevabı A.P. milletvekili (o zaman öyleydi) Halûk Nurbaki verdi:

— Yukarıya çıkacaksınız da.. Tebliği alacaksınız da.. Anlayıp özet çıkaracaksınız da.. Allahaşkınıza işiniz yok mu sizin? Hadi

oturun şuraya, istediğiniz gibi bir tebliğ yazın, yarın da A.P. den bildirilmiştir diye gazetesinizde yayınlayın. Vallahi sizin ki onların tebliğinden iyi olacaktır!

İ SMET Paşa, diyor, Halûk Nurbaki, amatör politikacı zevkinden bir türlü vazgeçemiyor: Bizim A.P. lileri, Y.T.P. lileri, C.K.M.P. lileri karşısına alıp konuşuyor. Tartışıyor, onları dinliyor.

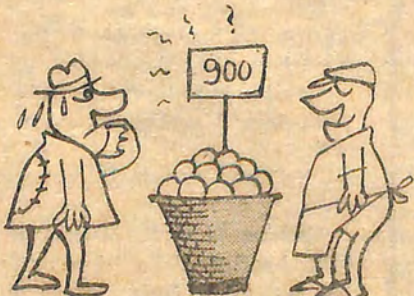
Ve İnönü bunları yaparken dehşetli keyifleniyor!

Paşamızın siyasi hayatı artık «gel keyfim gel!»

Yaşar ÖZEN

Küçük Amerikalı!

4

2

3

YAZISIZ

YUVAYI YAPAN

PATRONUN karısı sürmüş sü-rüşürmüş, takmış takıştırmış-tı. yeni taksite bağladığı kür-kü de geçirmişti arkasına. Kırta kırta girdi atelyeden içeri. Kazak ustası Artin:

«Güle güle, Suzan Hanım!» diye sırttı. Alaylı bir sırıttı bu. Bir gö-zünü kırarak sordu:

«Kaça aldınız?»

«Taksitle canım!»

«Taksitle olunca fiyatı olmaz mı? Biri hediye etmedi ya. Helbet bir fiyat verdiniz!»

«Bin ikiyüz falan...»

«Ne!.. Bin ikiyüz mü?.. Bedava!»

Kocasın Numan Düzgider, «Bizim bayan, bilir işini...» der gibilerden sırıttıyordu.

Artin sırf kadına takılmak için iştieleyip duruyordu

«Ucuz... Ucuz değil bedava. Aş-kolsun! Bravo doğrusu!»

Bu övmeler kadına değil de, ko-casınaydı sanki. Ağzı kulaklarına varyıyordu.

Bir bankoyla bölünen kazak atel-yesindeki makineler durmuş, kazak-çı kızlar ağızlarının suyunu akıtarak rüyalarına giren bu kürk mantoyu doya doya seyrediyorlardı. Bankoya yaslanan Artin, birşey hatırlamış gi-bi atıldı:

«Taksitle bin ikiyüz ha...» dedi, «Ben peşin peşin iki bin veriyorum. Nasıl işinize geliyor mu?»

Numan Düzgider'in ödenecek iki bonosu vardı, ikişer bin liralık... Karısına umutla baktı:

«İki bin mi?.. Beş yüz daha koy-san nafile... Kelepir mal bu... Bir daha ele geçer mi hiç!»

«Bütün kelepirleri siz bulursunuz, aşkolsun! Bu seferki çok yağlı-mış!»

Numan Düzgider:

«Yoktur bizim Suzan gibisi... Bir tanedir. Top sahası gibi bir işpor-ta halısını sekiz yüze aldı, getirdi... Hem de haftada elli lira taksitle... Helâl olsun doğrusu... Ne halı ya!»

«Ne kadın. Bravo... Bizimki bir kilo ıspanak almasını beceremez, hem de peşin parayla...»

Suzan kürkünü içerdeki kazakçı kızlara göstermek için gitti, banko-nun önünde dikildi... Nerdeyse Ar-tinle burun buruna gelecekti. Ya-vaştan:

«Fazla kurcalama!» dedi, «Uyan-dıracaksın enayiyl!»

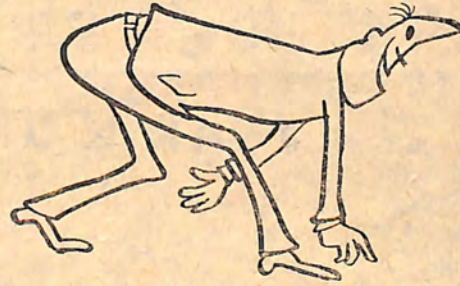
Yüksek sesle ekledi:

«Nasıl, biraz dar galiba... Kalça-lar sıkıyor... Göğüs...»

«Göğüs çok güzel... Fevkalâde... Bacaklar da... Yani omuzlar, otur-muş... Eğer darlığından bir şikâye-tiniz varsa, dediğim gibi, peşin iki bin lira... Bizim bayan biraz daha zayıfca sizden...»

Ama Suzan Düzgider'in fazla ko-nuşacak zamanı yoktu. Kürkünün sol kolunu sıvadı. Tombul bileğine gömülü altın saati çıktı ortaya. Bu saat de taksitle alınmıştı tabii...

«İkiye beş var!» dedi. Üniversite-li Nihat tam ikide köşebaşında bekliyecekti. Akşama doğru... Ki-

Aşağılık duygusu

minle buluşacaktı acaba?.. Çantasını açtı... Banka müdürünün hediye et-tiği takvimdeki notlara bir göz gez-dirdi... «Eveet... Aksaraylı manifa-turacının ısmarladığı kostümün pro-vası için Altın Makas'a gidecekti. Sonra... Haldeki Naci ile..»

Kocasına döndü:

«Ben terziye gidiyorum!» dedi, «Yirmibeş lira taksitle diktirdiğim kostümün provası var bugün...» O-radan da teyzeme geçeceğim. Belki yemeğe kalırım teyzemlerde. Ha... Tencerede biraz patates var... Da-ha olmazsa iki yumurta kırarsın, olur biter. Hadi canım, Allaha ısmarladık. Bugün kürk taksidi için adam gönderirler... Ödersin!»

Nihat, köşe başında bekliyordu.

«Yemek yedin mi?» diye sordu Suzan, selâmdan, sabahdan önce... «Zilsin dümi... Hele utanma!»

Açtı çantasını. Uydurma taksit kartlarından birini çıkardı:

«Al şu kartı!» dedi, «Göster o do-muza da elliliği bayılsın!»

Nihat trikotaj atölyesine girdiği vakit, Numan Düzgider, biraz da kazakçı kızlara duyurmak için ban-konun dibine sokulmuş, demec ve-riyordu:

«Karı dediğin bizim Suzan gibi o-lacak! Evlenecek misin, Suzan gi-bisini bulacaksın. Yalnız namuslu olmak yetmez. Biraz da becerikli, tutumlu olacaksın. Yuvayı yapan dişi kuştur, dememişler boşuna. Biz Tâlimhane'de oturuyorsak ön beş mahalle kızının tırrt tırrt ör-düğü kazaklar yüzünden değil... On-ların çıkardığı iş, kendi haftahkları-nı zor karşılar. Biz yazılarımızı Ada-da geçiriyorsak, hep Suzan'ın iş bilmesinden. Ne tutumlu, ne bece-rikli, ne açığöz, ne...»

Gözü, kapıda dikilen birine ilişti. Nihat bu! Sözüni kesmedi:

«Öylesine beceriklidir ki bizim Su-zan.. Yere düşse bir avuç çakıl ta-şı ile kalkar ayağa!»

Nihat, içerdeki kazakçı kızları gör-müş, yılmışmağa başlamıştı. Numan Düzgider:

«Heey!» dedi, «Ne istiyorsun!»

«Ne istiyeceğim, taksit için gel-dim ben!»

«Ne taksiti? Halı mı? Çamaşır makinesi mi, kol saati mi, manto mu?»

«Kürk taksiti, kürk!»

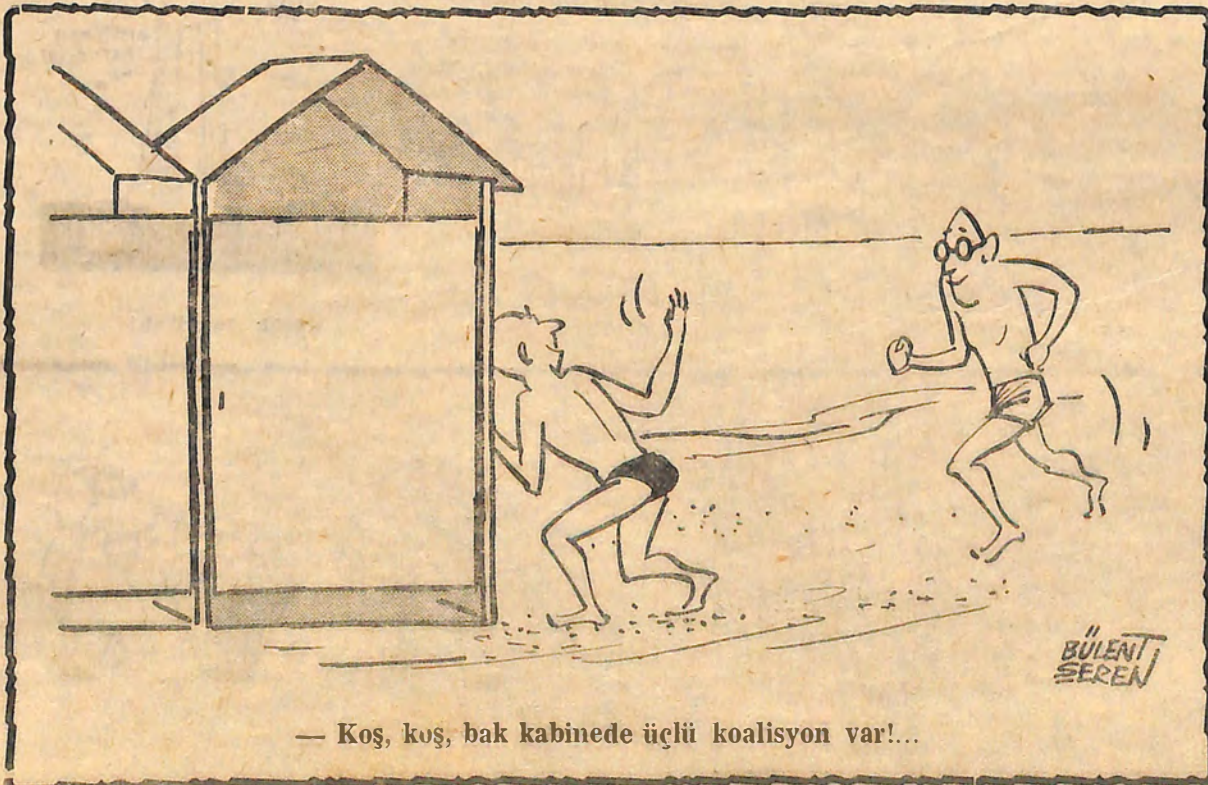
Artin, delikanlının kimin tarafın-dan gönderildiğini anlamıştı.

«Bey kardeşim!» dedi, «Sizde ay-ni kürkten bir tane daha var nu acaba?»

Karşılığını Numan Düzgider ver-di:

«Vallaaaa...» dedi, «Aynı kürkten belki bir tane daha bulunmasına bulunur ama... Bizim Suzan gibisi bulunmaz... İş kürkle bitmez ki...»

Rıfat ILGAZ

— Koş, koş, bak kabinede üçlü koalisyon var!...

Ankara Mektubu

Kim dinler?...

Dalkavukların gözündeki «bakanın emrini kim dinlecek!..» içimi parçalıyor. Bakanlıklarına vekâlet eden bakanlardan bahsediyorum... Çok zor «efendiye» ahşık olanlar için «efendisiz» devirler!.. İnsan bazı- larının «git gel, git gel» boşlukta sallandıklarını eliyle tutuyor gibi: «Giiit... Geceel... Giiit geceel!..»

Şu arada bir rahatlatıcı taraf ta var ortalıkta... «Vedette», yani baş rolde insan, yıldız biri yok... Herkes herkesle, danışmada da (baksanıza İnönü Fethi Doğançay'a akıl danışıyor) eşit, boğuşmada da eşit... Bir tek, hatları, bakışları keskinleşen göremiyorum, bir yığın depresen kol, kafa, bacak arasından...

Bazı genç bakanların hanımları samimiyetle memnun. (Hiçbirinde yorgunluktan, hayal kırıklığından gençlik kalmadı ya!..) Hani, bir aile kurmuştuk, hani yeniden yaşayacağız normal aile hayatımızı diye... Aile hayatı değil, bence hiçbir şey yeniden normal yaşamıyacak... Normal, zaten rehavet içinde uyuklamağa deniyordu bizde... Daha tehlikeli, daha uyanık, daha hoyrat şekilde yaş mayı öğrenecekler şim-

Koyu dindar:??

Bir adamın imam nikâhiyla aldığı iki hatundan bahsediliyordu...

— «Yahu bu milletvekili» diye deniyordu biri. «Bizim bütün felâketimiz, bu ikiliktir.» Toplumsal hayatımızda taptığımızı özel hayatımızda yakarız, özel hayatımızda taptığımızı toplumsal hayatımızda yakarız...»

Milletvekilini kendi bölgesinden savunan biri vardı:

— «Efendim, dinimiz dörde kadar cevaz veriyor...» diye bangır bangır savunmazı savunuyordu...

Minyatür gibi Güllüşah, (Türkiyenin en popüler saz şairinin hanımı) hafif hafif gülmüşü:

— «Hayret» dedi, «bu beyler, kaddın bahsi gelince... koyu dindar kesilirler... Başka şeydece...» ve zarif omuzlarını iki kere silktiler...

Bir kereye bile değmez!..

diyecek öğrenmiyenler...

Anneler merakta: Tarihte annelere zaten başka rol düşmemiş... İki genç politikacı (bir değil, iki) oğlu olan, Apaydın biraderlerin annesine bakıyorum da ömrünü telefonlardan ayıramıyor... «Ay Burhan gecikti... Ay Orhan gelmedi...» diye... Eskiden de gecikirdi Orhan ve Burhan, amma eskiden, bilinmem neden, dünya annelere daha emin gelirdi...

«Mutedillerin sayısı altmışı geçmiş... Yüze varmış...» gibi cümleler döndü dolaştı... «Söylediklerine bakmayın... İmzaya sıra gelirse sayısı 15'i geçmez» gibi cümleler döndü dolaştı... (Bu cümleyi «kapı kapı» dolaştıranların hakkı vardı...) İş fiiliyata gelince «ateş» öylesine düşer, öylesine düşer... Düşmiyen ateş büyük iş...

Politikacıların tümü bir bulutun içinde ve çıkamıyorlar... Tabiat o bulutu hep olmıyacak zamanlarda gönderir politikacılara. Konuşu da bakın, bir yerin ötesine hepsi kör... O yer de galiba burunlarının ucu!.. Politikanın havası ferahlayacak... 600 bakanlık koltuğu ihdas edilirse!.. Edelim, n'olacak?.. Olan, olmadı mı?..

İtibar!..

— Osman Bölükbaşının itibarı ne âlemde?..»

— «Bir hafta evvel Restoran Bekire girdi, peşinde otuz kişi vardı. Dün Restoran Bekire girdi, peşinde sadece üç kişi vardı!..»

— Tam tam bir sıfır farkı mı?..

— Evvvet... Ama solda sıfır değil!

Masal

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,

Deve tellâl iken

Horoz hanımlal iken

Kedi küllhancıken

Horoz mühiirdar

Katır silâhtar...»

Evvel zamandanberi bir değişiklik var mı?..

Yapardı ki?..

İsmet Paşa konuşuyordu CHP grubunda... Yer yer hisli konuşuyordu... Eee, dünya değişti!..

Hilmi İncesulu da dövünüyordu: «Aman kâğıt kalem, kalem kâğıt» diye... «Bu sözler tarihe geçmeli tarihe, aman kâğıt, aman kalem!..»

Ben bir şeyi merak ettim:

Hilmi İncesulu'dan evvel ne yapıyordu «tarih», bir şeyi zaptetmek için, bir şeyi kaydetmek için, bir şeyi sahifelerine geçirmek için?... Çok zorluk çekiyordu herhalde!..

Nimet ARZIK

Dağ başını duman almış!

YAZISIZ

GENÇLER

bilse...

YAŞLILAR

yapabilse!

Tekrar gelmek olsaydı dünya yüzüne eğer,
 Ömür boyu vermezdim gene varlığa değer...
 Servet, siyaset boşmuş... Aşkını en hoşu meğer;
 Bir lâhza uyanmazdım bu rüyadan kabilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Ama kışa çevirmez hayatımın yazını,
 Kadınların çekmezdim cefasını, nazını;
 Safına el uzatır, seçmezdim kurnazını:
 Bir kır papatyasını seçerdim hiç değilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Evet; bir kır çiçeği... Değil şehir güzeli:
 Köyde ona değmemiş daha kimsenin eli,
 Bir kız... Henüz esmemiş başında kavak yeli...
 Ne zevk, insan onunla bir bucağa çekilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Tepeme çıkarmazdım fakat, yüz verip, onu:
 Sonra asar da ister... Lüksün gelir mi sonu?...
 Haspalar sıfır görür - şımarınca - milyonu,
 Kocasını küçümser adam Karın kesilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

Tekrar dünyaya gelsem gene boş durur kasam,
 Ama akşam dolardı böyle keyfimce masam...
 Bir lokma neme yetmez... Yok zerre korkun, tasam:
 Vız gelirdi Efendim beni defterden silse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Bu gerçeği anlıyor insan geçkin yaşında:
 Mideler konuşuyor kürsülerin başında!...
 O mağrur Efendi ki, gözü Devlet aşında,
 Kendine köle bulsun Senatörse, Vekilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Tükenmeyen hazine alın teri, emektir...
 Dudakları kirleten tek paçavra, etektir!...
 Hüner, daha leb derken, leblebiyi sezmektir;
 Ben neyleyim yeniler bu derece gafilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

#

Hayat bir kere daha bize uzatsaydı el,
 Belki böyle boğuşmaz, yaşardık bundan güzel:
 Bir dünya yaratırdı hattâ cennete bedel
 Bütün tecrübesile kişi tekrar dirilse!...

Bunları gençler bilse,
 Yaşlılar yapabilse!...

Necdet Rüştü EFE

Üniversiteye girmek isteyen 1857 lise mezunundan ancak 357'si cinsî üretimin nasıl olduğunu biliyor. (Gazeteler)

— Vay enayiler vay... Hiç roman okumamışlar, sinema seyretmemişler, sosyete hayatı yaşamamışlar mı bunlar?...

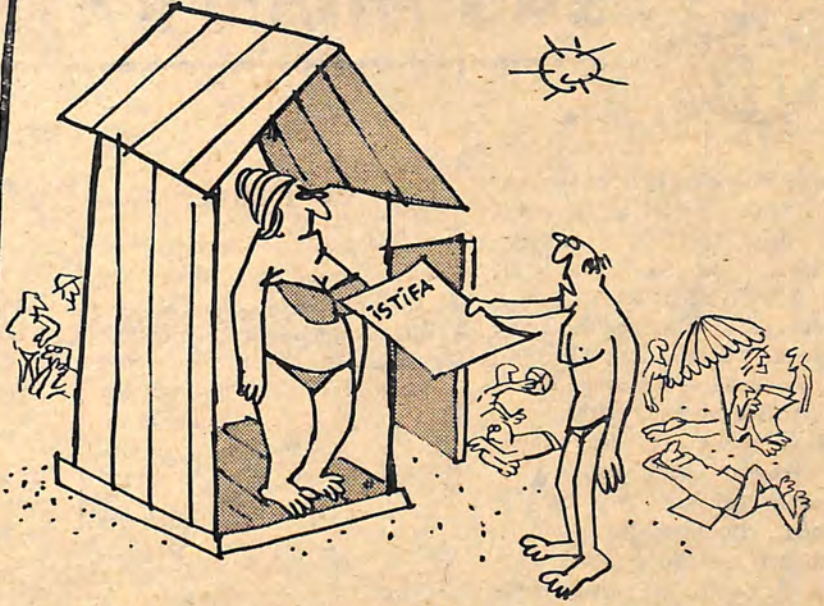
Haftalık

VAROLMAK... : VEYA OLMAMAK!

İŞTE BÜTÜN MESELE !..

-BEN KABİNE DEN İSTİFA EDİYORUM !

-AMAN PEHLİVAN DİKKAT ET, ONUN KAZIKLARI MEŞHURDUR!

DEMİRBAŞ!

YAZISIZ

BUGÜN GİT...

YARIN GEL !

CAFERZORLU

GENİRLİK SAĞINDAN KALKMIŞTI...

Bu hikâye:

Çağdaş Fransız mizahçısı Jean - Paul Lacroise'nin bu yazısı, siyasi bir hiciv hikâyesidir. Arkadaşımız Semiramis Aydınlık'ın ailemize çevirdiği «General Sağından Kalkmıştı» yı, politika mizahının en yeni ve güzel bir örneği olarak sunuyoruz.

(Sahne : Paris, Elysée Sarayı...
Olay: Bundan bir iki ay önce geçmiştir. General de Gaulle işine gitmek üzere apartmanından çıkar. Adeti değilken ıslıkla bir av şarkısı mırıldanarak yürümektedir. Yolda Madam de Gaulle'le karşılaşır.)
Mme. de Gaulle — Bu sabah ne kadar neşelisin böyle Charles?

Gnl. de Gaulle — Neden oluyayım? İlkbahar geldi; dallarda tomurcuklar belirmeğe başladı; gök masmavi... Bütün kadınlar güzel; en güzelleri ise sensin Şeri!

Mme. de Gaulle — Charles; neyin var? Seni hiç bu kadar romantik ve nazik görmemiştin...

(General yoluna devam eder. Büroya girerken kapıcılardan birinin omuzuna sevgi dolu bir fiske vurur).

General — Merhaba dostum; hayat ne güzel değil mi? Çocuklar nasıl, büyüyorlar mı?

Kapıcı — Şey... E... evet generalim! (Kendi kendine) Allahım bize farşı bu kadar değişsin, mümkün mü?

(General bürosuna gelir).

General — Bonjur azizim Dubois. Kabine Başkanı — Generalim!..

General — Ne kadar güzel bir kravatınız var; size de çok yakışmış ayrıca... Böyle şık olmakta haklısınız dostum, yaşınızın icabı tabii...

Kabine Başkanı (şaşkın) — Generalim...

General — Bana küçük bir metresiniz olduğunu söyleyecektiniz sanırım, değil mi? Haydi bakalım, gidin onu bulun, sakın burayı düşünmeyin; yarın akşama kadar izinlisiniz, eğlenmeğe bakın!

Kabine Başkanı (ağız bir karış a-

çık) — Evet generalim, merси generalim!..

(Milli Korunma Vekili girer)

General — Ah! Sen misin Dupont? Çok sıhhatlisin maşallah! Ben de seni çağırıyordum ve hem senin hem de memurlarının hepsinin maşalarını yüzde yirmi artırdığımı bildirecektim. Yok yok teşekkür etme, bunu hepiniz çoktan hakkettinizdi zaten. Güle güle Dupont; Allah seni korusun ve bize bağışlasın!..

(Korunma Vekili bu iltifatların altında ezilmiş bir halde çıkar; General telefona sarılır)

General — Allo! Bana Başvekili verin; evet direkt hatla bağlayın lütfen! Allo; ben General de Gaulle. Hayır aziz dostum «hürmetlerinizi» takdim etmeyin; dostluğunuz bana yeter. Sizden ne kadar memnun olduğumu biliyor musunuz? Size, a-ramızda kalmak üzere bir şey bildirmek istiyorum dostum; yemin ederim ki Başvekil olarak öleceksiniz...

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Bana şimdi Harici Münasebetler Vekilini bağlayınız. Allo, Couve! Ben General de Gaulle. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,

fakat başarmakta olduğunuz işlerden dolayı tebriklerimi bildirmek için daha fazla bekleyemedim. Bravo, sadık dostum, devam ediniz! Zaten müstakbel Başvekilim olarak düşündüğüm yegâne şahıs sizsiniz.

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Dahiliye Vekilini istiyorum, lütfen! Frey! Sevgili dostum ne kadar sempatik olduğumu biliyor musunuz? Beaveau meydanından gelmiş geçmiş Vekillerin en büyüğünüz siz; o halde Matignon'un gördüğü en büyük Başvekil neden olmayasınız?

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Cezayir İşleri Vekilini lütfen; Joxe; size sadece bir tek şey söyleyeceğim: Merci, Fransa adına mersi. Size çoktanberidir vadedtiğim başvekilliğe, eğer bu hızla çalışmaya devam ederseniz, umulduğundan çok daha önce geleceksiniz.

(Telefonu kapar. Telefonun çaldığı duyulur.)

Santral — Washington arıyor generalim. Başkan Kennedy.

General — Allo Jack; size böyle hitap etmeme müsaade etmiştiniz, öyle değil mi? Ben de çok mühim bir haber vermek üzere sizi arayacaktım; bildiğiniz gibi, bugüne kadar ben NATO'ya ve sizin gönülden bağlı olduğunuz Avrupa Ordusuna muhaliftim. Şimdi ise sizinle anlaşmaya karar verdim. Bütün peşin hükümlerimi değiştiriyorum. Bu sizi memnun eder sanırım...

(Telefonu kapar. Zil yeniden çalar.)

Santral — Moskova arıyor generalim; Mösyö Kruşçev...

General — Allo, Nikita? Sesinizi işittiğim için ne kadar bahtiyarım

ve sizi ne kadar çok severim bilemezsiniz. Son televizyon nutkumda sizin güya emperyalist olduğunuz hakkında bu kadar kötü şeyler nasıl söyleyebildiğimi düşündükçe üzüntüden ölüyorum. Bütün bunları unutmanızı rica ederim. Aziz dostum, Berlin hakkındaki haklı ve insanî kararlarınızı peşinen gözü kapalı olarak kabul ediyorum.

(Telefonu kapar)

General — Hay Allah, en mühim şeyi unutuyordum. (Telefonu açar) Bana Ticaret Vekilini bağlar mısınız? Allo Giscard? Sizden beklediğim mühim bir hizmet var. Bütün servislerinize derhal vergilerin yüzde kırk nisbetinde indirilmesi için emir veriniz. Evet, evet kırk dedim. Bu hediye Fransa'ya, benim kahraman milletime azdır bile. Bütçe ne mi olacak, iyi olur dostum iyi olur! Kötümser olmayın!

(Telefonu kapar ve tekrar açar)

General — Son olarak bana lütfen Polis Müdürünü bağlayınız. Alo Papon. Ben General de Gaulle. Sizden istediğim iki mühim iş var azizim; birincisi Paris'in bütün fakir ihtiyaçlarına birer sepet dolu su yiyecek gönderteceksiniz, içine birer şişe şarap koymak şartıyla tabii; sonra tarafımdan Matmazel Brigitte Bardot'ya bir demet gül gönderiniz. Neden mi? Neden olmasın? Bir kere çok güzel, sonra Fransa'nın adını dünyanın her yerine duyuruyor. Size sonsuz itimadım var Papon...

(Telefonu kapar, gülümser, esner ve gerinir)

General — İşte bir sürü iyi iş başarıldı; şimdi «öteki» gelmeden ortadan kaybolmalı!..

(Ayaklarının ucuna basarak gizli bir kapıdan çıkar gider. Tam bu sırada endişeli ve ciddi bir diğer General de Gaulle evinden çıkar ve işine doğru yola koyulur).

Mme de Gaulle — Yine bir kuş gibi neşeli misin Charles?

General — Rica ederim sevgili; şaka edecek halde değilim.

(Yola çıkar ve bürosundan içeri girerken kapıcısının sırttan suratı ile karşılaşır)

General — Suratımda eğlenceli bir şey mi var, ne sırtıp duruyorsunuz? Biraz ciddiyet ve hürmet öğrenemediniz gitti.

(Odasına girer, orada kimseyi göremeyince kaşları çatılır)

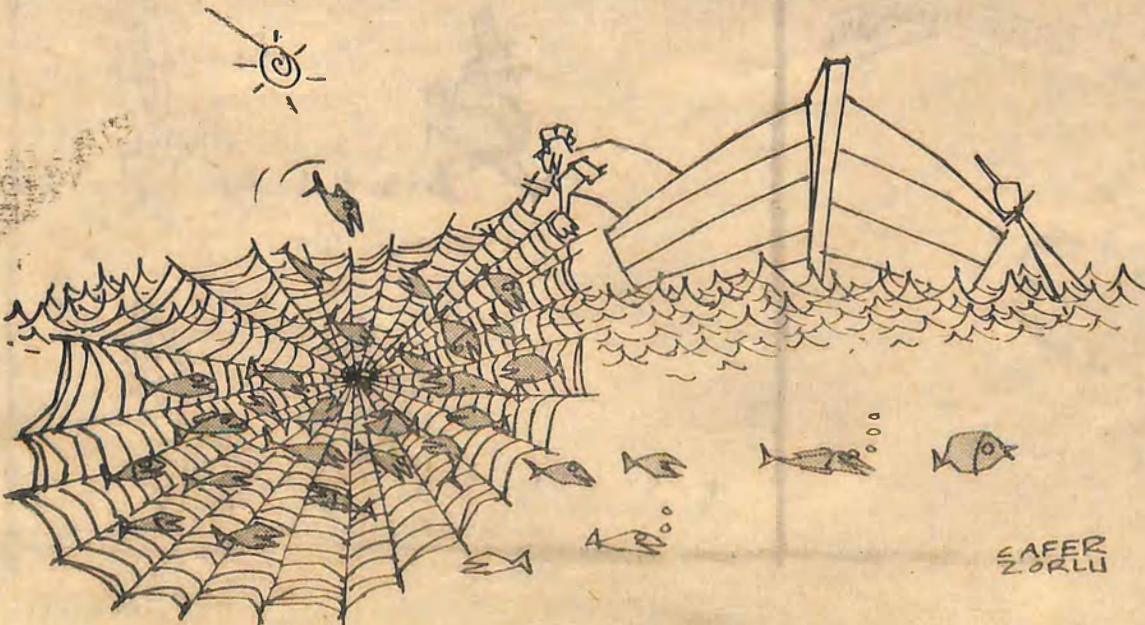
General — Dubois? Ne cehennemdesin Dubois? Güya bir Kabine Başkanım var ve daima yanında olmalı. Al işte koydunsa bul!..

(Kapı vurulur, Korunma Vekili girer)

Korunma Vekili — Generalim, bütün memurlarım adma size, yaptığınız zamdan dolayı teşekkür ederim.

General (parlıyarak) — Ne zam mı? İşe yaramaz bir çeteye bir de zam mı yapacaktım. Böyle bir münasebetsizlik varsa derhal düzeltin ve lütfen defolun.

(Şaşıp kalan Korunma Vekili

YAZISIZ

çıkarak. General diktafonunu çalıştırarak ve yazdırmağa başlar)

General — Başvekil ve diğer Vekillerin nazarı dikkatine arz olunur: Devlet Reisi olarak kullanılan çalışma metodları ve elde edilen sonuçlardan hiç memnun olmadığımı bildirmek isterim. Bilhassa Hariciye, Dahiliye, Cezayir İşleri Bakanlıkları aksaklık bakımından başta gelmektedir. Başvekilin, ortadan en aşağı dereceye doğru giden idare tarzına gelince buna da daha uzun zaman göz yumulamıyacağımı kendilerine tebliğ ederim.

İkinci not Başkan Kennedy'nin nazarı dikkatine arz olunur. Aziz Başkan NATO'nun ve Avrupa Ordusu fikrinin faydasızlığı ve değersizliği üzerinde ısrar etmekteyim. Bu husustaki teklifleriniz boşa gidecektir.

Üçüncü not. Sovyet Rusya Başkanı Nikita Kruşçev'in dikkatine. Aziz Başkan. Şiddetle dikkatinizi çekerim ki Berlin hakkındaki niyet ve kötü fikirlerinize sonuna kadar karşı koymağa devam edeceğim. Ve Berlin'e verilmesi gereken garantilerden Sovyet emperyalizmi ehine en ufak bir fedakârlıkta bulunmıyacağım. Son televizyon nutkumdaki sözlerimi size hatırlatırım. Zaten ben sözünden dönecek bir kimse değilim.

Dördüncü Not. Ticaret Vekiline Ümit ederim ki çoktanberi tasarlanan vergi nispetleri artışı önümüzdeki günlerde tatbik edilecektir. Artış nisbetinin yüzde kırktan aşağı düşmemesi hususunda çalışmaları ayarlayınız.

Beşinci Not. Polis Müdürüne tebliğ olunur: Son zamanlarda sokakları dolduran ihtiyar serserilere müsamahakâr davrandığınız görülmektedir. Bundan böyle en sert tedbirlere baş vurmanız tavsiye olunur.

PERDE

Aynı akşam radyolardan Fransa halkına bildirilen mühim haber: «Polis, Henri Tisot adında taklitçi ve şarkıcı bir şahsı aramaktadır. Bu şahıs 1 Nisan sabahı Devlet Reisimizin oturduğu apartmandan çıkmış ve onun yürüyüşünü, yüzünü ve sesini taklit ederek bürosuna gelmiş ve gerek telefonla gerek bizzat bir sürü kötü şakalar yapmış, hattâ bu arada iç muvazenemizi ve dış itibarımızı sarsacak teşebbüslere girişmiştir.»

Semiramis AYDINLIK

TELEFON KULÜBESİ

Delikanlı, adam dövmek suçundan hâkimin karşısına çıkarılmıştı. Olayı anlattı:

— Sayın hâkim; sevgiliyle konuşmak için telefon kulübesine girdim, az sonra kapı açıldı ve bu adam içeri hücum edip beni yakaladı ve dışarı attı...

— Siz de galiba buna öfkelenediniz?...

— Pek değil hâkim bey; fakat benim arkam sıra sevgilimi de kulübeden dışarı atınca dayanamadım, kolları sıvadım...

Milletler Gülüyor

Ağlama duvarı

İki musevi Havrada diz çökmüş dua ediyorlardı. Birinci:

— Allahım diyordu, bana ikibin frank ihsan ediver kalkıp Telaviv'e gideyim, oradaki akrabalarımı kavuşup orada yerleşeyim... Ne olur Allahım!

İkinci yahudi ise:

— Yarabbi; diyordu, şu kamyon işini halletmem için bana iki milyon frank lazım. Küçük, iki milyoncuk. Allahım sen bana yardım et, yoksa kamyonlarım elden gidecek...

Birinci yahudi ağlayarak:

— Allahım; diye söyleniyordu. Bir museviyi vatanına kavuşturmak için iki bin frank ver ne olur...

İkinci yahudi dayanamadı, elini cebine atıp iki bin frank çıkardı ve diğerine:

— Şunu al git dedi; senin işin yüzünden Allah benimki ile doğru dürüst meşgul olamıyor!

— Ulan yine mi grev yaptınız?...

Şişmanlık korkusu!

Tartılmak üzere eczaneye giren genç kadın, tezgâhtaki kalfadan bir jöton istedi. Basküle çıktı, fakat okuduğu rakam, canını sıkmış olacak ki, yüzünü buruşturarak aşağı indi ve kürkünü çıkarıp bir jeton daha satın aldı. Yeniden tartıldı. Fakat bu sefer de ağırlığı kendine fazla görünmüş olacak ki, üzerindeki fazlalıkları atmağa devam ederek şapkasını ve ayakkabılarını da çıkarıp yeni bir jöton istedi; ama olmuyordu işte, bu sefer eldivenlerini, yüzük, küpe ve kolyesini ve tayyörünün ceketini çıkarıp biraz da tereddüt ve utançla eczacı kalfasına döndü. Deminden beri manzarayı faltaşı gibi açık gözlerle seyreden genç çocuk, iki eli jötonla dolu olduğu halde:

— Rica ederim, devam edin madmazel dedi; istediğiniz tartıya ulaşınca kadar gereken jötonlarınızı bedava olarak ben veriyorum....

Yeşil papağanlar

Timarhane müdürünün çok nadir yeşil iki papağanı kafesten kaçmış ve hastane bahçesindeki ağaçlardan birinin en tepesine konmuşlardı. Hayvanları oradan almak imkânsızdı. Bereket ki, deliler arasında vaktiyle cambazlık yapmış olan biri, ağaca çıkıp kuşları almağa razı oldu. Maymun gibi ağacın tam tepesine tırmandı. Ağaç o kadar yüksekti ki, deli âdeta gözden kaybolmuştu. Aşağıda herkes helcecanla bekliyordu. Az sonra hasta ağaçtan indi. Yeşil papağanlar yerine elinde kırmızı boyunlu bir serçe vardı. Müdür sordu:

— Papağanları neye alıp getirmedin? Cevap şu oldu:

— Onlar daha olmamışlardı müdür bey!

Bir Fıkra Anlatırmısınız?

Bit mi, pire mi?...

Adamın biri parkta otururken karışındaki adamın yakasında bir bit görür ve hemen atılarak:

— Aman kardeşim yakala, yakanda bit var!.. der.

Adam gayet sâkin yakasını süzdükten sonra, Karadeniz şivesiyle:

— O bit degül piredur... diye cevap verir.

Diğer adam şaşırıp sorar:

— Delirdin mi be adam... Pire siyah olmaz mı?

— Bu ihtiyardur...

— E pire hoplamaz mı?..

— Bu topaldur.

— Ama pire çift gezer.

— Bu bekârdur.

Bu muhavere esnasında bit de yakadan içeriye süzülür.

Fahrettin ŞEHİTOĞLU

#

Kalb kalbe karşıdır!

George mutadı hilâfına çok durgundu bugün. Kimseye selâm vermeden düşünceyle yerine oturdu. Bütün gün böyle oturmasına dayanamıyan bir arkadaşı sordu:

— George bu halin ne, niye üzüntülüsün bugün?

— Sorma birader, mahvoldum, dedi George, ve ilâve etti: Dün akşam eve geç dönmüştüm. Hol karanlıktı, ama bir kadın silüeti farkettim. Yeni tuttuğum hizmetçi kız zannettim ve hemen üzerine atladım. Meğer sarıldığım karım ağıl miymiş!..

— İyi ya bir gaf yapmış sayılmazsın...

— Nerde birader? Sonunu dinle...

Karım ne dese beğenirsin: «Sevgilim dikkat et kocam nerdeyse gelir.»

Uğur Karaibrahimoğlu

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 24 —

Arkamı duvara dayamasam, merdiven trabzanına tutunmasam ben de yere serilivereceğim.

Ayşe hanım içeriden çingır çingır bağıyor:

— En tatlı tarafını anlatırken nereye kaçtın çocuk?... Agavni mi geldi?... Pasaklı, vallahi bir paparamı vereceğim ki, almadan gideceksin....

Agavni gözlerini araladı; (bir yudum su) deyip gene kapadı.

Bardağı nasıl koşturdum, eline nasıl verdim, hiç haberim yok.

Agavni suyu içti, (bir daha) derken mektubun ucunu gösterdi.

Eyvahlar olsun mektup göğsünde...

Artık kendimi tutamadım ben de yanına yıkıldım.

(İçerdekiler gelmeden iki kelime ile anlat, meraklan bayılacağım) diyorum; Agavni, ah, of arasında, (kol kanat gitti, pestilim çıktı) diye mırıldanıyor.

Yalvara yakara kaldırıp koluna girdim, odasına götürdüm.

Agavninin ağzında, kesik kesik cümleler:

— Maşallah, maşallah... Doğrusu diyecek yok... Paşa konağı değil, Sulukule... Sabah sabah aç karına sopa... Bu yaştan sonra acem eşiği olduk... Kırk güne çıkarsam yüzüme tükür...

Bir türlü olup olup biteni anlatmıyor; başına geleni bir söylese dünyaya yeni geleceğim.

Meseleyi öğreninceye kadar akla kararı seçtim. Hiç gülecek halim yokken, kadına belli etmeden katılıyordum.

Biçare Agavni, haremağalarından bir âla dayak yememiş mi?

Zavallı, biraz kendine geldikten sonra, baştan aşağı anlattı:

Doğru dediğim ağacın altına gitmiş, beklemiş beklemiş, ayağına karası inmiş. Ne faytonun çıkacağı var, ne Tayfur beyin görtineceği. Paça günü değil mi, gene pıtlak gibi kalabalık başlamış, âhenkler, taksimler, gazeller tutturulmuş...

Agavni daha fazla sabredememiş. Kapıdakilere: (Bizim Mehmet paşanın hanımefendi içeridedir) diyerek köşke dalmış. Aşağı, yukarı koşan ederken Tayfur'u selâmlığın

önünde görünce sokulmuş, göğsünden mektubun ucunu göstererek işaret etmiş. Tayfur görmemeziğe gelip başını çevirmiş, fakat harem tarafına doğru yürümeğe başlamış...

Agavni, önünü kestirmeğe giderken bir de baksın ki on adım geride, Topaç Molla.

(Dudu, dudu, bana bak; Pembe Maşlahlım nerede?) diye arkasından koşuyor.

Kimse ile görüşmemek, ağzından bir kelime çıkarmamak tenbihini aldı ya, Topaç yetişmeden kaçayım derken sırtına bir yumruk, belinin ortasına bir tekme... Haydi yüzüstü yere...

Leylek gibi iki haremağası, Allah yarattı demiyorlar, yapıstırıyorlar silleyi, tokatı, basıyorlar kırbacı bastonu...

Evliya gibi bir zatın, Kazasker efendi gibi bir hazretin mübarek mahdumunu öpersin ha... Al sana öpüş!... Göğsü nişan dolu, rütbesi paşa dereceli Molla beye kendini öptürürsün ha... Al sana öptürüş!... Rakı içirirsin, sarhoş edersin, baştan çıkarırsın ha... Al sana rakı!... Al sana cilve!...

Agavni baygın halde iken Topaç yetişmiş, araplar da sırı kadem basmışlar... Meğerse, Agavniyi, Molla beyin haşır neşir olduğu sofracı kadın zannetmemişler mi?

Molla bey, Agavniyi hemen bir kenara çekmiş, aman, zaman deyip gönlünü almış, beşlik bir banknot vererek kira arabasıyla eve kadar göndermiş.

Agavni bunları anlatırken, pancara

dönüyor, göğsünü, yakasını paralıyor, diyordu ki:

— Topaç'ın hiç kabahati yok. Herif kıyakına kızdı, kıyakına da hareket etti. Kazdır, kazaskerdir, o mezar kaçını dana efendinin (Dâna efendi) rütbesinden ötürü sopayı yemişim. Afyoncu pinponun benden alacağı olsun... Voltamda senin gibi daniska yemim var. Damadı Tayfur beyi baştan çıkarayım, gene sana dadandırayım da aklı başına gelsin; oğlu Molla beyden avuç avuç para çektireyim de kafasına dank desin... Daha gözüm kızarsa, peştemalçı başının oğluna yanaşırım; seni pembelime götürüleceğim deyip dana efendiye kim olduğumu anlattırırım...

★

Aksilik aksilik üstüne. Neticede gene dediğim olmadı, mektup Tayfurun eline gitmedi.

Zaten geceden uykusuzum, yorgunum; Agavninin o halde gelişi, girer girmez yere yıkılışı, helecanlı yüreğimi büsbütün ağzıma getirdi.

Daha fazla lâkırdı dinliyecek tatkatım yok. Odama kapandım; biraz uyuyacağım diye kapıyı kilitledim; kendimi yatağın üstüne attım.

Hakikaten muztaribim; başımı kaldıramıyorum. Bu evde Allah bir kulunu hasta etmesin; kimse halden anlamıyor.

Kanarya hâlâ avaz avaz beni çağırıyor. Enişte kapının önünde söyleniyor:

— Güllüm, beş dakika görüşelim, Molla bey meselesini tezekkür eyliyelim. Bugün kendisine bir cevabı

şafi götürmekliğim lâzım, lâzım değil elzem. İdara, müdara, dübara doğru amma onun da bir haddi var. Müşarünileyhe karşı fevkalhat mahçubum; yüzüne bakacak suratım kalmadı, yerlere geçtim. Bir nebze davran, bir kararı makul verelim yavrucam...

Haykırdım:

— Hastayım; siz hastalıktan anlamaz mısınız?

Komodinin üstündeki kristal tabağı, kapıya fırlatarak parça parça etmişim.

Her tarafta ses sada kesildi.

Kararımdan dönmiyeceğim. Mektup Tayfur'un eline mutlaka gidecek.

Agavni, yarın erkenden yine Kızıtoprağa koşsun; ağacın altında beklesin. Tayfur bağlasalar, üç gün üstüste ve bekçiliği etmez; yarın sabah muhakkak bir yere çıkar; babasına gitme bile Beyoğluna geç...

Yazdıklarımı okusun da aklı başına gelsin... İnsan olana o kadarı kâfi...

Ben, onun yerinde olup da bu mektubu alsam vallahi yüreğime iner.

Yemeğe inmedim. Çaya yarım dilim ekmek batırdım, akşama kadar odamdan çıkmadım.

Eniştenin sesi kesilmişti.

Bu adam, iyi, hoştur, fakat aklının dediğini yapar. Onun zannınca dünyada kendisinden fikirli, kendisinden ferasetli kimse yok. Asrın Eflâtunu zamanı o...

Yine Mollaya gidip marifetler icat ederse, potlar kırsarsa diye de yüreğim oynuyor.

Bakınız kaç şeyi düşünüyorum; kaç kişi, zihnimin içinde çivi gibi çakılı...

En başta Tayfur. Acaba Tayfura mektup gönderebilecek miyim? Elime varabilecek mi?... Okursa ne diyecek?... Müteessir mi olacak, gülecek mi?... Cevap mı verecek, yoksa açmadan iade mi edecek?... Cevap verirse sözünde samimi mi, calı mı?...

Ya bir yerde görüşelim derse... Meselâ tenha bir günde Fenerbahçede, yahut Fikir tepesinde...

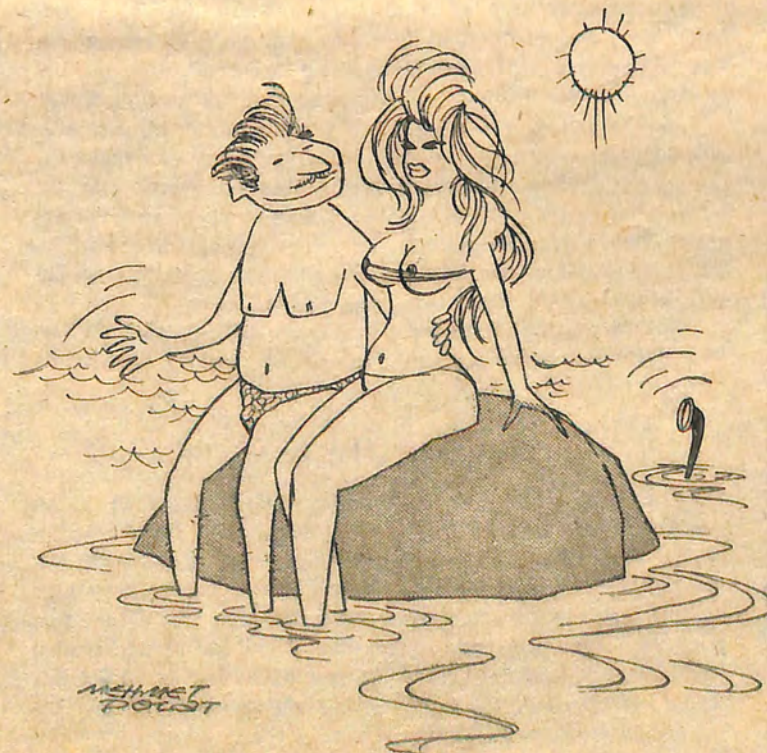
Yusuf İzzeddin efendi dolayısıyla Çamlıcağa gidemiyor. Sultan Muradın köşktü yakın olduğu için acaba Fikirtepesine de mi gelemiz?..

Hıznın yüzünü ne diye gördüm, ne diye çibanbaşı kopardım?

Sonra zihnimde, Ebuzarîf bey yapıpışkanı...

— Hiç korkma, bizi burada kimsecikler göremez!

(Devamı var)

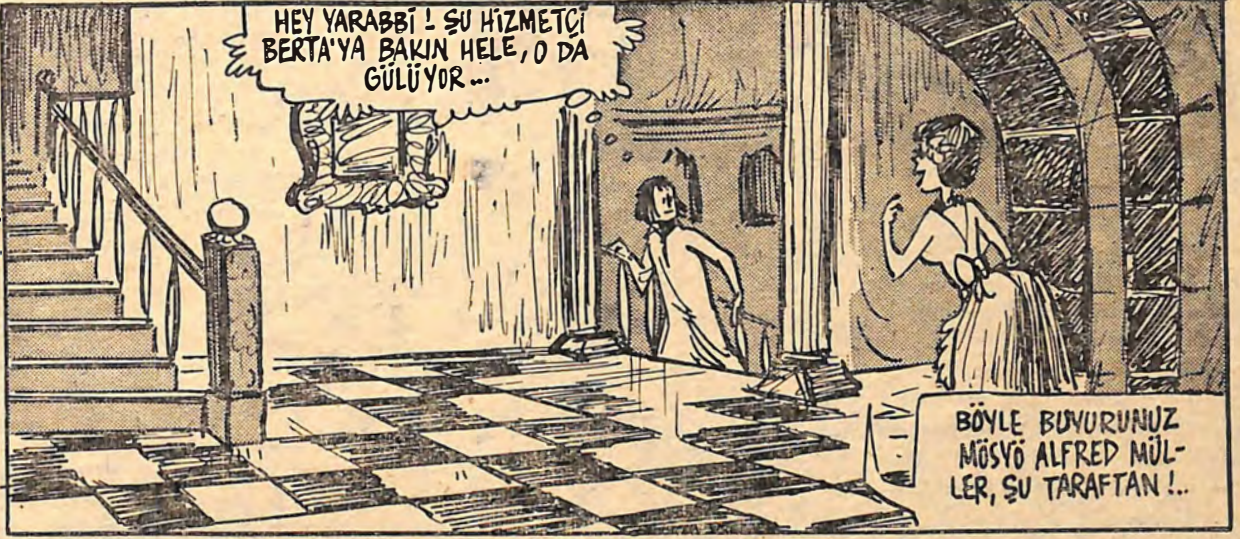

MEHMET POLAT

bir çalgıcının seyahati

cizen: **BÜLENTİ SEREN**

ALfred, hizmetçilerin kahkahaları arasından, salonun üçüncü katına çıktı... Bir an evvel Mikaela'sının karşısında bulunmak istiyordu...

HEY YARABBI! ŞU HİZMETÇİ BERTA'YA BAKIN HELE, O DA GÜLÜYOR...

BÖYLE BUVURUNUZ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, ŞU TARAFTAN!..

KAHKAHALARIN EN SÜVÜŞÜ ALFRED SALONA GİRİNCE KOPTU...

EYVAH, ŞİMDİ NE YAPACAĞIM? KAÇMAKTAN BASKA ÇARE YOK!

ACABA SATODA ENTARİ İLE GEZMEK AYIP MI?..

...GALİBA ÖYLE OLACAK KI HEPSİ BANA GÜLDÜLER...

O...O... OLUR BERTA!..

MATMAZEL SELAM SÖYLEDİ... MÖSYÖ ALFRED ELBİSESİNİ GİYDİKTEN SONRA TESRİF ETSİNLER DEDİ!

NEREYE BÖYLE MÖSYÖ ALFRED MÜLLER?

MATMAZEL ÇAĞIRMIS, SATOYA GİDİYORUM MORİNO USTA!

YAHU, AHÇIBAŞI BANA BİRSEV ANLATTI, ACABA DOĞRU MU? KARNAVAL MASKARASI GİBİ ENTARİYLE ÇIKMIŞSIN SALONA!

ACEMİLİK, NE YAPAYIM?..

BU SEFER KAPİYİ ÇALAN ALFREDİ MİKAELLA KARŞILADI...

BUVURUNUZ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER

TEŞEKKÜR EDERİM MATMAZEL!

DEVAMI VAR

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 40 —

Dexter başını salladı. «Yine hayal âlemine dalma, yavrum. Bu ciddi bir mesele. Cuma günü gideriz.»

— «Nereye? Ne yapacağız?»

Dexter o kadar tabii bir tavırla konuşmağa başladı ki, duyan red edemeyecekleri bir davetten bahsediyor zannedirdi. «Çocuğun icabına bakmağa...»

April dizlerini birbirine yaklaştı-
rarak, Dexter'in yanından uzaklaş-
tı. Sanki genç adam o anda ona
çok fena bir şey yapacaktı. «Bunu
yapamazsın!»

«Sevgilim... Sevgilim... Başka ne
yapabiliriz ki?»

Aşk ölmüştü, artık April Dexter'in
evlenme teklifinde bulunmasını
da bekliyemezdi. Genç kıza o anda
kendisi de can çekişmekteymiş
gibi geldi. «Evlenebiliriz.»

— «Evlenmek mi? Nasıl evlene-
biliriz? İstersen radyoyla da ilân
edelim. «Evlenmek mecburiyetinde
kaldı!» Ne yapacaksın? Çocuğa
altı ay daha geç doğduğunu mu
söylieceksin? Herkesi de buna
inandırmağa mı çalışacaksın?»

April yavaşça, «Bu çocuğu dün-
ya getirmek istiyorum,» dedi.

— «Başka çocuklarımız olur.»

— «Kürtajdan ölenler oluyor.»

Dexter şefkatle, «Dinle,» dedi.
«Sen hiç bir şey hissetmiyeceksin.
Orası çok temiz... Tıpkı bir dok-
torun muayenehanesi gibi. Ben de
seninle geleceğim.»

— «Sen... Kürtajcılarının inini ne-
reden öğrendin? Nasıl biliyorsun?
Bütün sevgililerini oraya mı gön-
derdin?» Genç kız ıstırap ve hid-
detinden Dexter'e hücumla başla-
mıştı.

— «Hayır, hayır.»

— «O halde nasıl biliyorsun?»

Dexter hakarete kızmıştı, fakat
kızı yatıştırmağa çalışarak ağır a-
ğır, «İnsan böyle şeyleri duyuyor,»
diye cevap verdi.

— «Şimdiye kadar bir kıızı kürtaj-
cıya götürmüş müydün?»

— «Hayır.»

— «Doğru mu söylüyorsun?»

— «Tabii.»

— «Şimdiye kadar... Başka bir
kız... Senden hamile kaldı mı?»

— «Ne münasebet! Böyle bir şe-
vi bana söyleyen olmadı.»

April ıstırap ve hayretle sesini
yükseletti. «Sana söyleyen olmadı
ha? Yani bazı kızlar hamile kaldı,
fakat bunu sana söylemedi, öyle
mi?»

Dexter sâkin bir tavırla cevap ver-
di: «Bazı kızlar böyle şeyleri söy-
lemezler.»

«— Neden söylemesinler?»

«— Belki de çocuğun benim oldu-
ğuna inanmıyacağını bilirler de on-
dan...»

April, «Bu çocuğun senin oldu-
ğuna inanmıyacağını bilirler de on-
di. «Bunu biliyorsun.»

«— Evet.»

April elleriyle yüzünü örttü. «Dex-
ter, yalvarım böyle konuşmayalım.
fena oluyorum. Bana sanki sert,
hissiz bir takım yabancıardan bah-
sediyormuşsunuz gibi geliyor. Biz
değiliz onlar... Biz başkayız.»

Dexter, «Üzülme yavrum,» diye
mırıldandı. «Her şey düzelecek. Sen
arkana dayanıp dinlen. Ben de sa-
na bir içki getireyim.»

«— İçki içmem doğru olur mu?
Bu bebeğe dokunur.»

Dexter, April çıldırmış ve kendi-
si de bunun ilk defa farkına var-
mış gibi bir tavırla genç kızin yü-
züne baktı. «Artık bunun ehemmi-
yeti var mı?» Odanın diğer köşesin-
deki bara giderek April'e içki hazırla-
dı ve bunu ona getirdi. «Şunu iç
bakalım. Biraz kendine gelirsın.»

Vaziyeti Dexter'den başka yalnız
Caroline'e açmıştı April. Genç kız
arkadaşının ona bu kadar yakınlık
sevgi ve anlayış göstereceğini tah-
min etmiyordu. Caroline'in samimi
teessürü kalbini ısıttı. Bu korkunç

hâdisede onu memnun eden yegâ-
ne şey de bu arkadaşlıktı işte. Ca-
roline bir hayli soğukkanlıydı da.
Telâşa düşmeyip sadece, «Benim bir
yardımım dokunur mu?» diye sor-
muştu. April Dexter'in kürtaj işini
ayarladığını anlatınca da Caroline,
arkadaşının o anda erkekler hakkın-
da neler düşündüğünü hemencecik
anlayıvermişti.

Caroline, «Dexter'e söyle, ameli-
yattan sonra seni Port Blair'e, bi-
zim eve getirsin,» dedi. «Kürtajdan
sonra apartmanında yapayalnız kal-
manı istemiyorum. Benim yanımda
kalırsın, ben sana bakarım. Dinle-
nirsin, bir şeyler yersin, ben de
seni eğlendirmeye çalışırım. Dexter
de bizde kalabilir, veya pazar ak-
şamı seni bizden alır.»

April, «Ona seninle yalnız kalmak
istediğimi söylersem bana kırılır mı
dersin?» diye sordu.

«— Kırılmak mı?» Caroline'in se-
si hiddetinden titriyordu. «Kırılmak
mı? Onun kırılmağa hakkı var mı
acaba?»

April, «Ne garip,» dedi. «Onu se-
viyorum. Fakat ameliyattan sonra
onu görmeyi de istemiyorum. Be-
nim veya onun ters bir şeyler söy-
liyeceğinden eminim, kendimi o ka-
dar acı hissediyorum ki.»

Caroline başını salladı. «Senin ne-
ler hissettiğini biliyorum. Onun i-
çin her şeyin düzeleceğini söylemek
belki saçma... Fakat bana inan, her
şey düzelecek. Seni bütün arkadaş-
ların çok seviyor. Ben de öyle. Se-
nin için elimizden gelen her şeyi
yaparız.»

April yavaşça, «Biliyorum,» dedi.
«Teşekkür ederim.» Genç kız ömrün-

de bir köprüyü geçmiş olduğunu,
geri dönemeyeceğini de anlıyordu.
Yirmi bir yaşındaydı, fakat artık o
ailesinden veya ailesinin ahabla-
rından yardım istiyebilecek bir genç
kız değildi. Ona sadece arkadaşla-
rı yardım edebilirdi artık. Arkadaş-
ları olmadığı takdirde yapayalnız
kalacaktı. İşte şimdi de arkadaşları
onun neler hissettiğini anlamış,
kendisini de ayıplamamışlardı. Bilâ-
kis onun evlenip, çocuk sahibi ola-
cağı yerde ıstırap çekip ameliyat o-
lacağına da kızıyorlardı. April va-
ziyeti Barbara'ya anlattığı takdirde
onun da Caroline gibi hareket ede-
ceğini gayet iyi biliyordu.

Caroline, «Cuma günü işten son-
ra apartmanına seninle birlikte gi-
derim,» dedi. «Dexter gelinceye ka-
dar da beklerim. Bir iki içki içe-
riz. bavulunu hazırlamana da yar-
dım ederim.»

April, «Senin ailenle karşılaşmak-
tan da korkuyorum,» diye cevap
verdi. «Baban doktor senin. Acaba
bana bakınca vaziyeti anlar mı?»

Caroline güldü. «Doktorların göz-
lerinden röntgen şüaları çıkardıkla-
rını mı zannediyorsun? Babam se-
nin taze, genç yüzüne bir bakar,
sonra da fısıldaşıp gülüşmemiz için
bizi yalnız bırakır.»

April içini çekti. «Evet... Benim
babam da öyle yapardı... Neyse...
Zavallı babacığım...»

April'in apartmanı büroya yakın-
dı, fakat Caroline onu taksiye bin-
dirmekte ısrar etti, arabanın parası-
nı da kendisi ödedi. Yukarıda Apr-
il bir koltuğa çökerek etrafına ba-
kınmağa başladı, fakat hiç bir şeyi
de görmedi. Caroline ise cid-
di bir tavırla bir çekmeden çama-
şır ve gecelik çıkardı, sonra da Apr-
il'in bavulunu aramağa başladı.

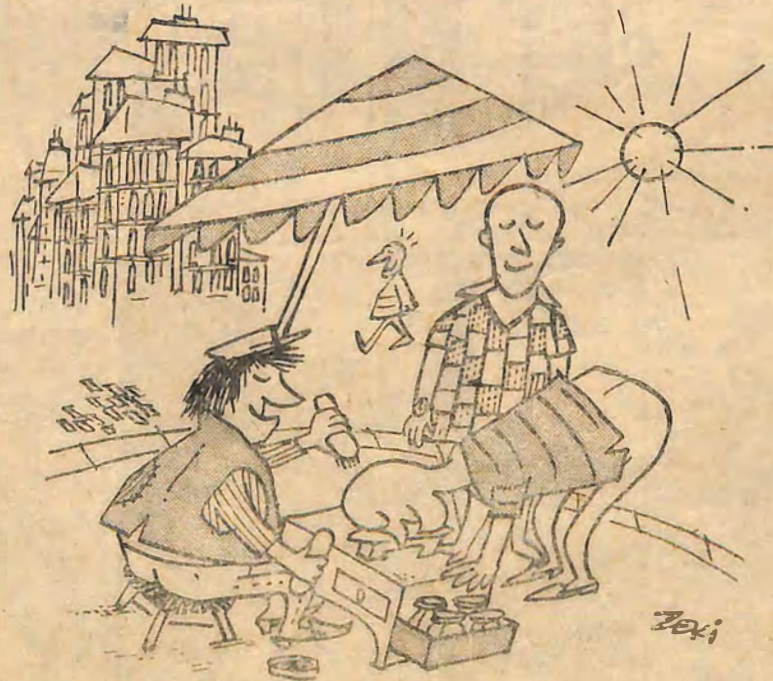
Zilin çalınması üzerine April ye-
rinde irkildi. Caroline gidip kapıyı
açtı ve sonra da tatlı tatlı, «Mer-
haba Dexter,» dedi. Sanki genç adam
April'i sinemaya götürmeğe gelmiş-
ti.

Dexter de ne kadar kibar ve na-
zikti. Tebessüm ederek Caroline'e
nasıl olduğunu sordu. April onun
Caroline'in apartmanda olduğuna
kızıp kızmadığını düşünüyordu. Ca-
roline ona Port Blair'e nasıl gele-
ceklerini anlatıyor, Dexter de ciddi
ciddi başını sallıyordu.

Sonra, «Belki geç kahrız,» dedi.
«Herhalde akşam yemeğinden çok
sonra geliriz.»

April acı acı, «Kokteyl parti tah-
minimizden daha uzun sürer!» di-
ye düşündü. Ayucları terlemişti, kal-
bi korkuyla deli gibi çarpıyordu.
Kendi kendine, «Belki çocuğu şim-
di şuracıkta kaybederim, o kadar
zahmetten de kurtuluruz,» dedi.

Ankara'da Yul Bryner'e özenen gençler çoğaldı. (Gazeteler)

— İyice parlat, pırlıl pırlıl olsun!

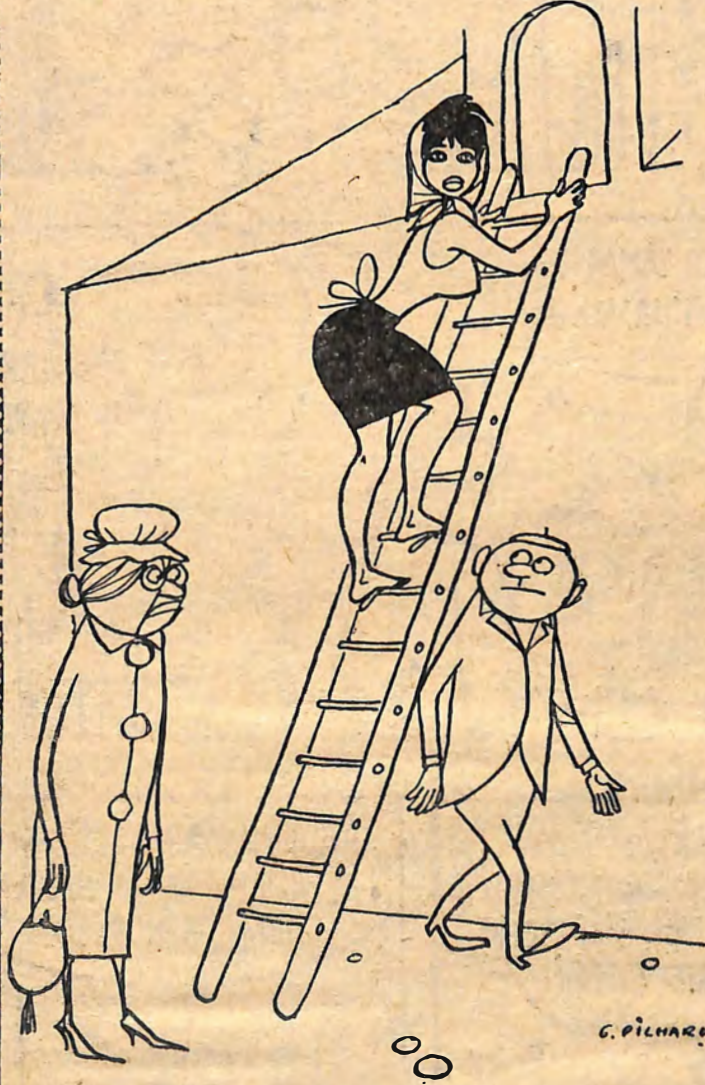
(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

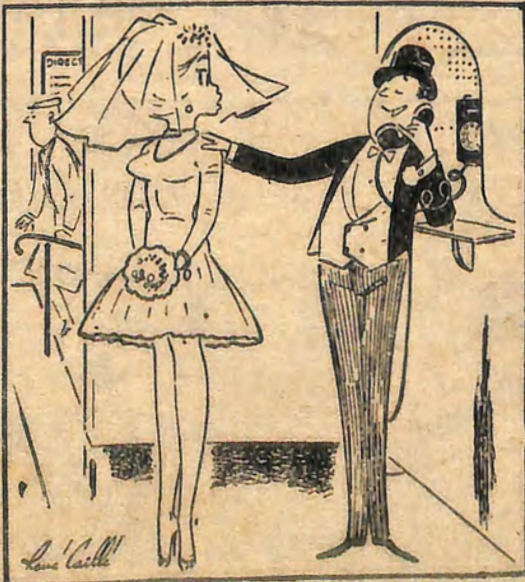
-GALİBA BU YENİ SAÇ TUVALETİN
KUŞLARIN ÇOK HOŞUNA GİTTİ...

-HERİF, MERDİVENİN ALTINDAN GEÇME...
YA ÜSTÜNE YIKILIVERİRSE?
-NERDE BENDE O TALİH KARICIĞIM!

-ADAMIZA EĞLENMEK İÇİN
Mİ GELDİNİZ?...
-HAYIR, İNTİHAR İÇİN!

-ANNEEE, AKŞAM YEMEĞİNE BİR
MİSAFİR GETİREBİLİR MİYİM?...
-ANNEEE, AKŞAM YEMEĞİNE BİR
MİSAFİR GETİREBİLİR MİYİM?...

-HAKLIYMIŞSIN KARICIĞIM, HARİTADAKİ MAVİ
ÇİZGİLER NEHİRLERİ GÖSTERİYORMUŞ!..

EVLENMENİN İLK ŞARTI !

"AKBABA REKLAM"

Evlenmenin ilk şartı :

BİR EVE

Sahip olmaktır.

YAPI ve KREDİ BANKASI

1962

Yılında en az

50

Talihliyi birer apartman dairesine sahip edecektir.

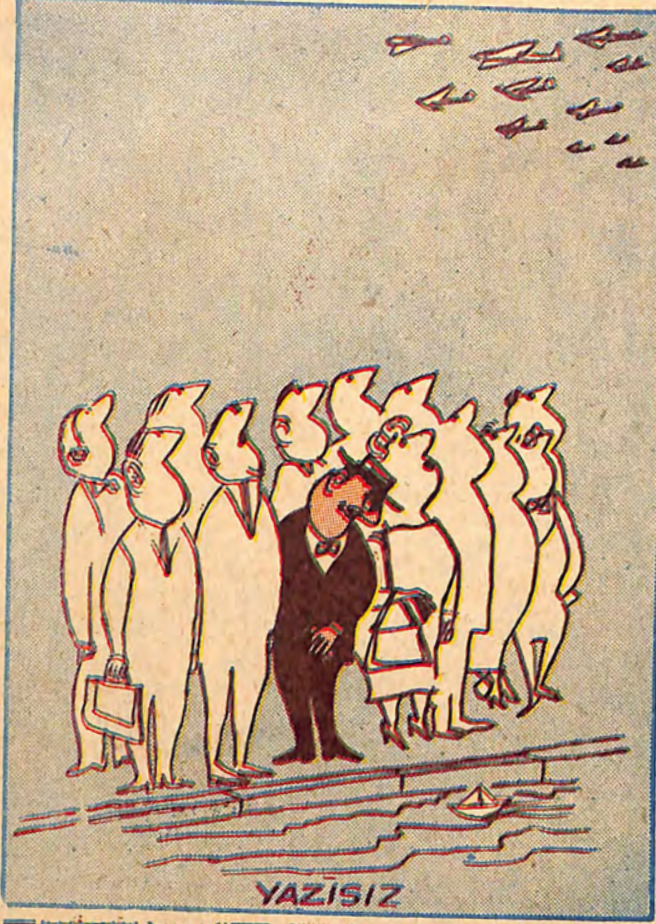
AYRICA

2.600.000

Liralık çeşitli para ikramiyeleri!

AK. 104

Akhaha

YAZISIZ

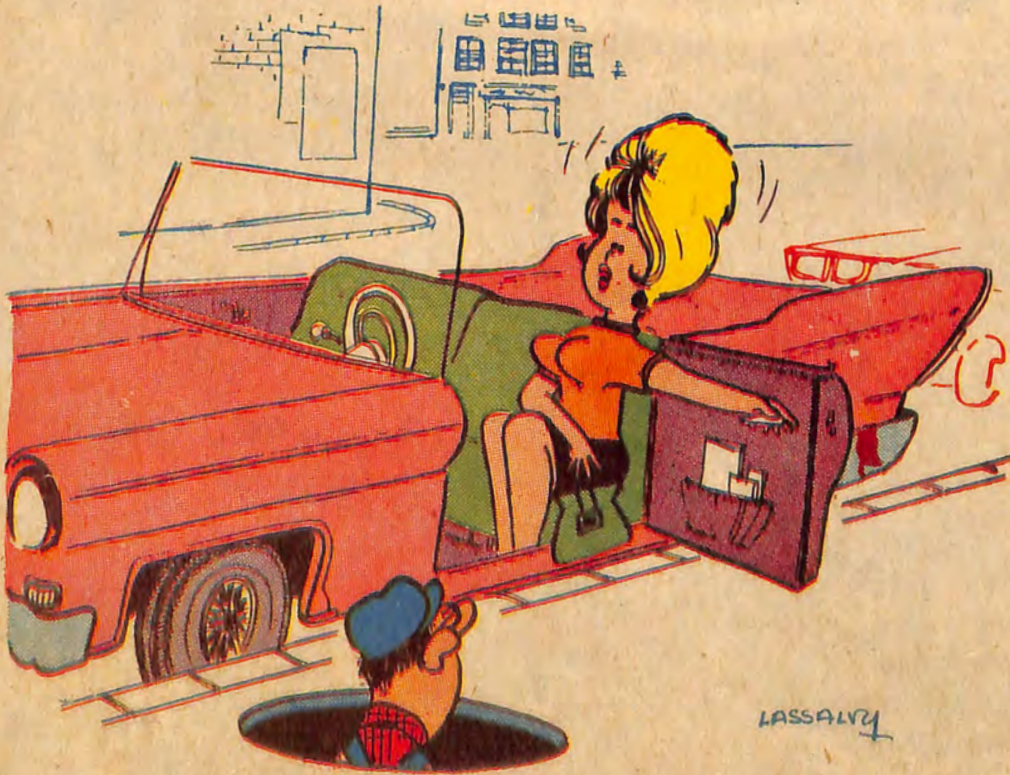
uben

-BİZİM KIZIN BU SOSYAL-PSİKOLOJİ DENEMELERİNDEN USANMAYA BAŞLADIM ARTIK!

René Caille

-BEN SANA KLEOPATRA'NIN HAYATINI SORDUM, SEN BANA LİZ TAYLOR'UN HAYATINI YAZMIŞSIN !..

LASSALVY

-LÜTFEN DELİĞİNİZE GİRİNİZ, İNMEK İSTİYORUM !

-SİZİN O BİLDİĞİM KIZLARDAN OLMADIĞINI BİRE BAŞKA TÜRLÜ SÖYLEYEMEZ MİDİNİZ ?..